

TN-tidningen för dig - av dig

ÄLG - SID 23
STORY

BJÖRN- SID 2
SKOGEN

VILD SID 17
JAKT

ÅRGÅNG TJUGOTVA JULEN 1986

19 Trollens Nyheter 86

NY GIV

En av våra flitigaste lokalredaktörer, nämligen Nils Holgersson från Trollhättan har i år kommit med en ny giv i tidningens långa historia. Holgersson har istället för att, som brukligt är, skicka in material för tryckning på tidningens redaktion, istället själv iordningställt allt manus och tryckt detta på egen tryckpress. Därför kommer några av sidorna i årets publikation att skilja sig något från de övriga. Däremot har vi tagit oss friheten att överföra trycket till enhetlig färg. Där må du ursäktas oss, Holgersson. SIDORNA 3,4,5

KORT?

Det blir mycket korta rapporter från årets Trollsykienträffs-mästerskap. Varför det har blivit så kan ni läsa om på insidorna.

KORSORDET HOPPAS VI KAN BLI EN TRADITION I TN. DET ÄR ÄVEN I ÅR VÅR NYBLIVNE SKÅNEBO SOM HAR SUTTIT I ESLÖV OCH KNÄPAT IHOP DET KLURIGA KRYSSET SOM PUBLICERAS PÅ SIDAN 16

LATIN

Rena latinet för en vanlig Svensson blir det när Jerker Algotsson skriver om djurlivet på Stranna. Det kretsar mest kring ett fågelbord, där någon försöker berätta en historia om, ja det kan ni läsa om på..

SIDAN 13

MÅNGFALDSDEBUT

Trollsykiens meste debutant och hennes debuter kan ni få en inblick i om ni slår upp SIDAN 10

DIKT BYBOR

Ivarssons mästertliga diktning från sommaren som var finns att njuta av på SIDORNA 22 OCH 30

INGEN SPELSIDA I ÅR....

Tyvärr får vi meddela att det inte blir någon "SPELSIDA" i år. Varför, frågar ni er. Jo, av den enkla anledningen att det blev sånt ståhej när ingen av Trollsykiens V-65-spelare fick in någon "sexa" efter att ha tippat enligt Olovssons stalltips. Återgårnns Vingdoria gick inte som Olovsson hade hoppats på. Det var in-

get av de andra loppen som gick någö vidare heller, för den delen. Olovsson höll nästan på att bli nertrampad när uppretade Trollsykienspelare välldde in på redaktionen.

Efter den händelsen beslutade sig Olovsson för att enbart ägna sig åt Bingo och andra lugna speltyper.

LIKA BRA ÄR VÄL DET!!!!

Bingo för hela slanten.

BJÖRN I SKOGEN?

- Jag har aldrig varit rädd för att gå allena i skogen. Tvärtom har jag alltid velat vara ensam vid bärplockning. Men nu skulle jag nog inte våga ge mig iväg till skogen utan sällskap.

1) Det var Karin på Stranna som härmsistens gav denna syn på dagens skogsvandringar och bärplockningsmöjligheter. Och det var inte rånare eller våldtäktmän som skrämde.

- Nej, men djurlivet har tydligen förändrats och även om björnarna är vackra djur skulle det säkert inte vara alltför roligt att möta en sådan best i skogen, sade hon.

Finns det björn i Långvikens - och Viksskogarna då?? Javisst gör det! Några av de professionella lingonplockarna på Stranna har ju faktiskt varit ganska nära dom.

- Vi har visserligen inte sett någon björn ännu, tack och lov, sade Sverker i höstas. Men vi har sett björnskit, helfärsk så det nästan rykte om den. Den gången gick alltså björnen undan, men det är ju inte alls säkert att den gör det nästa gång. Blir björnen överraskad intar den säkert snabbt försvars- och anfällsställning och då är den inte att leka med.

VAR DET BJÖRN?

Det var säkert inte björnskit ni såg, säger naturligtvis de flesta läsare av denna förnämliga publikation. Men visst var det så. Experter, däribland den stränge björnjägaren själv, Allan Back, gick med och tittade på lämningarna.

GRIZZLY I VIKS-SKOGEN??

- Det är ingen tvekan, sa Allan. Detta är björnens visithort och precis som Mors lille Olles björn i visan har den ätit blåbär också.

VARNING FÖR BJÖRN!

Detta hände för ett år sedan, men hindrade inte Sverker och Jerker, Strannas förnämsta lingonplockare, att även i höstas ge sig ut i björnmarkerna. Inte för att jaga björn utan naturligtvis endast för att plocka lingon. Men björnen "vågade" sig inte fram denna gång.

Ändå kan det väl vara på sin plats med en liten varning. Var försiktiga när ni plockar bär i Viksskogarna!

- Haha, säger ni förstås. Så där pratar dom bara, för att få ha sina lingon i fred. Jaja, skyll er själva då!!!!

Vill ni förresten se björntrofäer? Gå in till Strannagrannen Allan Back. Där finns pälsen och det uppstoppade huvudet av den björn han knäppte i Härjedalensskogarna i september 1986.

MEN SKJUT NU INTE BJÖRNEN - ELLER BJÖRNARNA - I VIKSSKOGEN. DJUREN GÖR JU LINGON-PLOCKNINGEN RIKTIGT SPÄNNANDE, ELLER HUR?????

Ha en bra jul önskar

Jerker Algotsson

TROLLSYKIEN-METET

Efter fjolårets mellanspel med lite specialfiske efter den ej så kända, men desto mer svårångade skolästen, avgjordes årets tävling i välkända vatten och efter fiskarter som är mer allmänt kända.

Återigen var det Hedströmmen vid Kolsva som fick släppa ifrån sig ett antal brax, mört och abborre.

Årets tävling gav också ett nytt deltagarrekord, hela 26 Trollsykier ställde upp. Att det blev så många berodde säkert till en del på att metaressen Anders Ö och Ingemar Ö inte kom till start, vilket gjorde att många såg sin chans att ta hem en lätt seger.

Nu visade det sig att fjolårets segrare i skolästfiske, även legat i hårdträning när det gällde mer traditionellt mete.

Magnus Furuskog gick segrande ur den hårda och mycket jämna tävlingen. Med endast två gram tillgodo tog han hem segern.

I barnklassen vann som väntat metarproffset Magnus E.

RESULTAT

Vuxenklass:

1. Magnus F	481	gram
2. Lars-Ove	479	"
3. Hans	423	"
4. Göran	324	"
5. Lasse	320	"
6. Kerstin	206	"
7. Birgitta	152	"
8. Nils	125	"
9. Sverker	105	"
10. Mats	105	"
11. Sven	100	"
12. Lars F	75	"
13. Åke	60	"
14. Karin	46	"
15. Bobo	39	"
16. Bernie	24	"
17. Kristina	21	"
Erik	0	"
Lennart	0	"

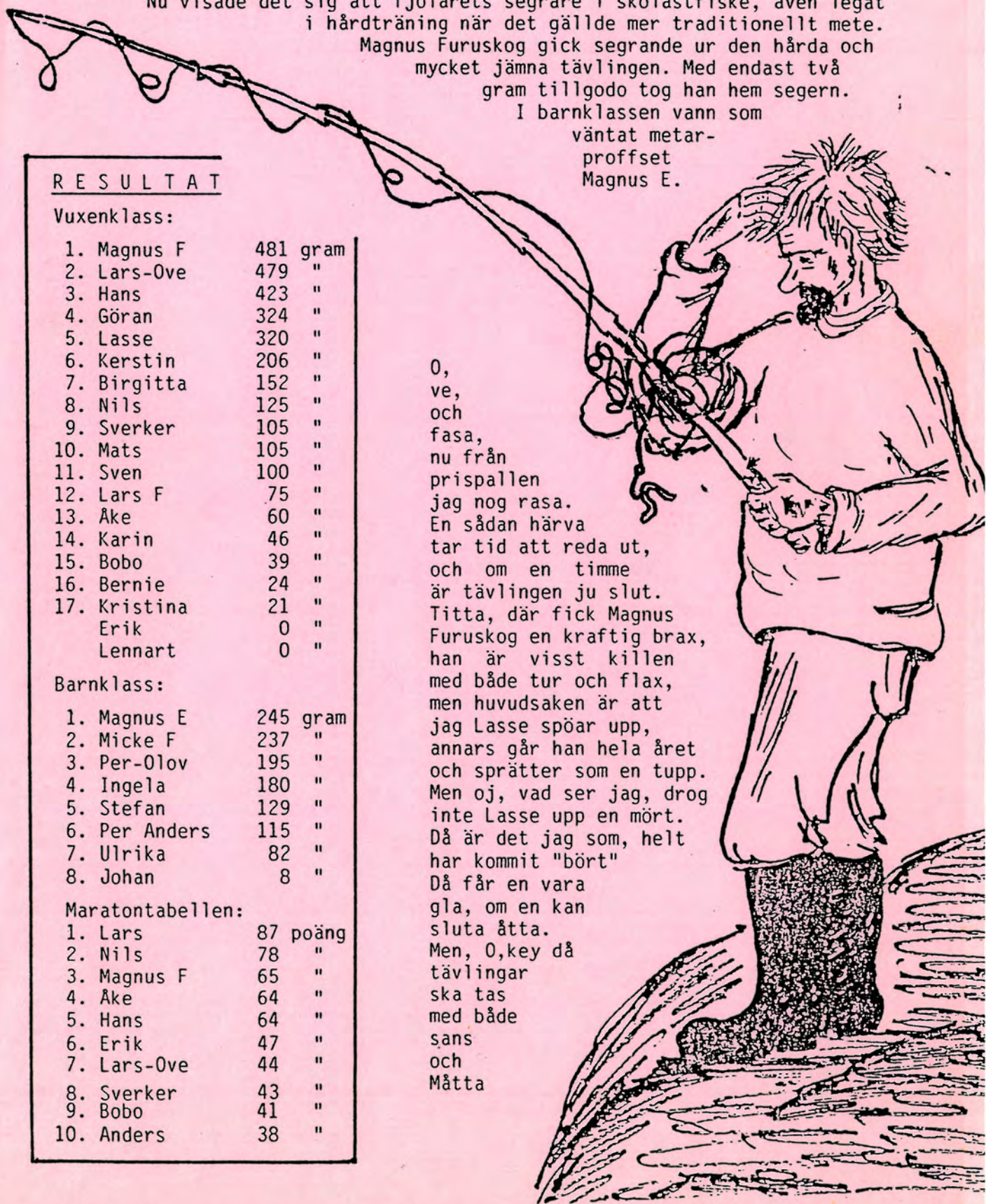
Barnklass:

1. Magnus E	245	gram
2. Micke F	237	"
3. Per-Olov	195	"
4. Ingela	180	"
5. Stefan	129	"
6. Per Anders	115	"
7. Ulrika	82	"
8. Johan	8	"

Maratontabellen:

1. Lars	87	poäng
2. Nils	78	"
3. Magnus F	65	"
4. Åke	64	"
5. Hans	64	"
6. Erik	47	"
7. Lars-Ove	44	"
8. Sverker	43	"
9. Bobo	41	"
10. Anders	38	"

O,
ve,
och
fasa,
nu från
prispallen
jag nog rasa.
En sådan härva
tar tid att reda ut,
och om en timme
är tävlingen ju slut.
Titta, där fick Magnus
Furuskog en kraftig brax,
han är visst killen
med både tur och flax,
men huvudsaken är att
jag Lasse spöar upp,
annars går han hela året
och sprätter som en tupp.
Men oj, vad ser jag, drog
inte Lasse upp en mört.
Då är det jag som, helt
har kommit "bört"
Då får en vara
gla, om en kan
sluta åtta.
Men, O, key då
tävlingar
ska tas
med både
sans
och
Mätta

DE Ä LITE ELJES, SA GUSTAV
eller
SÅ GICK DET TILL NÄR LASSE KÖPTE TV.

Det slog ner som en bomb bland Trollsykiens invånare. Ja, ni vet nog vad jag menar. Ryktet som påstod att Lasse skaffat sig TV. Ingen trodde väl, inte ens i sin vildaste fantasi, att han skulle skaffa en dylik apparat. Han som alltid, så fort TV kommit på tal slagit ifrån sig med båda händerna. "En sån apparat kommer inte innanför mina väggar." har han alltid deklarerat.

Vad var det då som gjorde att Lasse helt plötsligt ändrade uppfattning? Trollens Nyheter's reporter, Nils Holgersson, specialist på undersökande journalistik, har undersökt saken och kan i dag lämna ett uttömmande svar.

Som ni kanske vet har Lasse en kompis som heter Gustav. Gustav är liksom Lasse inbiten fiskare och de har hängt ihop i vått och torrt genom åren. Långa och många fiskeresor har det blivit. Resor över hela landet.

Nu är det så att de inte bara är fiskekompisar, de är också närmsta grannar. De bor vägg i vägg. Så de umgås eller har umgåtts, rätt flitigt även när det inte gällt fiske.

Lasse har många kvällar "gått över" till Gustav för att prata fiske och titta på TV. Jo, det här med TV-tittandet var väl inte så viktigt från början, då fanns det alltid mängder av fiske att diskutera. Men efter hand tog TV-tittandet över. Har man snackat fiske i 20-30 år så kan man det mesta. Så där satt dom, kväll efter kväll och spanade in i rutan.

Nu är det också så att Lasse alltid velat förenkla och förbättra saker och ting, så det ska bli mer lätt-samt och effektivt. Se bara på hans ofta kluriga förbättringar och för-enklingar av fiskeprylar. I några fall har han varit "före sin tid" med idéer till förbättringar.

En dag kom Lasse på en klurig idé. Han hade den senaste tiden tyckt att det var en aning jobbigt att kväll efter kväll "gå över" till Gustav, han är ju lite "lättsam" av sig också, Lasse.

Han gick ner i källaren och hämtade en såg, som han köpt billigt på auktion i Lilla Edet, och en bit playwood som en gång varit tänkt att bli en pimpelskrylla.

Väl uppe i lägenheten igen satte han igång. I sovrumsväggen började han knacka och lyssna. Snart hade han lyssnat sig fram till var regel-virket fanns, och sedan var det en enkel match. Han tog sågen och satte igång. Det tog inte mer än fem minuter förrän han sågat upp ett hål på ca. 40x60 cm i gipsskivorna som väggen bestod av. Nu kunde han se rakt in i finrummet hos Gustav. TV:n var dessutom så bra placerad att han såg den perfekt från sitt "titthål". Titthålet hade han gjort i lagom "sitthöjd" för fåtöljen han hade i sovrummet.

Sedan var det snabbt gjort att såga till en bit ur playwoodskivan som passade till lucka. Luckan satt han naturligtvis på sin sida om väggen. Så han själv kunde öppna och stänga när han ville. Han kom också på att luckan kunde användas till bord om han lät den ligga i nederkanten av hålet. Det tyckte han var väldigt bra. Då skulle ju inte Ingrid, Gustavs fru, behöva dra fram något bord till hålet när hon skulle bjuda på kaffe.

Strax före sex den första kvällen

salle Lasse sig tillrätta i sovrumsfåtöljen. Han skulle "premiärtitta" på tidiga aktuellt, tänkte han.

Han lyfte bort luckan, och blev en aning överraskad av vad han såg. Det var några rejäla bräder fastspikade över hålet på Gustavs sida, på brädorna satt en liten lapp som det stod något på. Lasse tog lappen och läste. På lappen stod det.

Du förstår, de ä lite eljes,
De ä mer än va ja töl
att se dej glana i ditt høl
Vill du se på TV:n min
får du vackert komma in.
Gustav.

Nä, tänkte Lasse, är han så snarstucken så inte ska jag besvara honom, och dagen efter var det Lasse som var iväg till stan och köpte en egen TV.

"Lasse såg rakt in i Gustavs finrum"

REPGUBBENS KLAGAN

Här gick man i sin enfald och trodde att Trollsykienveckan skulle bli en skön avkoppling. Man visste ju att de unga tagit över allt arbete, och att "vi gamla" bara kunde vila upp oss inföρευentuella tävlingar. Men oj vad man bedrog sig. Dom klara upp det bara ett år, sen var dom tvungna att "kalla in de gamle".

Repdag, hade dom lyckats hitta på att vi skulle göra. Och nog blev det en repdag alltid.

Redan klockan fem var det revälj, och då var det direkt ner i klädförrådet och hämta grötstället. Sen var det bara att köra igång sopningen efter nattens kortspel. Det var att sopa ihop en mängd slängda spelkort, protokoll och gamla torra korvskinn mm som låg strödda över hela golvet, samtidigt som morgonkaffet och frukostgröten skulle förberedas. Sen var det full rulle hela

dagen, slaskbärning,

potatissköljning, sur-

strömmingsburksöppning,

dukning, diskning, torkning, kaffekokning, och mer kaffekokning mm mm mm.

Ibland hände det att någon av den ungdomliga kökspersonalen tittade in till mig i köket och frågade hur det gick, men för det mesta dansade dom, eller var ute i skogen och letade kontroller.

Nåja, jag ska inte gnälla: NI GJORDE DET UTOMORDENTLIGT BRA HELA VECKAN, UNGDOMMAR!!!! VI GAMLINGAR HADE EN UNDERBAR VECKA, TACK VARE ER, HOPPAS BARA DET BLIR FLER.

"Repgubben"

Julalfabete 1986

AV JERKER ALGOTSSON

Aнна slår sig ej till ro
nu gör hon karriär i PRO

Bryggan bärgades i stormen
när Murklan visa rätta formen

Cylinderhatten Magnus krönte
när han fiskesegern rönte

Diktatorer får ej plats
i Trollsykiens palats

Eric gav i ord och ton
om Hälsingland information

Fastbandhagen nu har rivits
sista kapitlet därmed skrivits

Gamlingar nu fått det bra
när barnen lasset börjat dra

Hans och Lena fick en son'
brättom hade han ta ton

Ivaros på tavla borta är
skulpturen står istället där

Jakob på vår vind rumsterar
vad kan det va som irriterar

Karta, svarskort och e-lamp
utrustning var i "Barnens kamp"

Lasse fick ej ens till katten
vid mete i Trollsykiskt vatten

Murklan jaga bin och grävling
som det skulle vara tävling

Nisse blivit lat på gamla dar
telefonsvarare nu stegen spar

Ovörsligt stilig dräkten var
som domarn Sture med heder bar

Plats för Träffen ättisju
sökts med ljus och lykta nu

Republikens barnaskara stiger
för årets fyra nya vi nu niger

Stormästerskapet togs av Sven
som bäst minns klippen ur TN

Trollens Nyheter vill alla ha
nya chefer gjort den riktigt bra

Utbildning på Högskola social
gör Bernie o Agnetas kassa skral

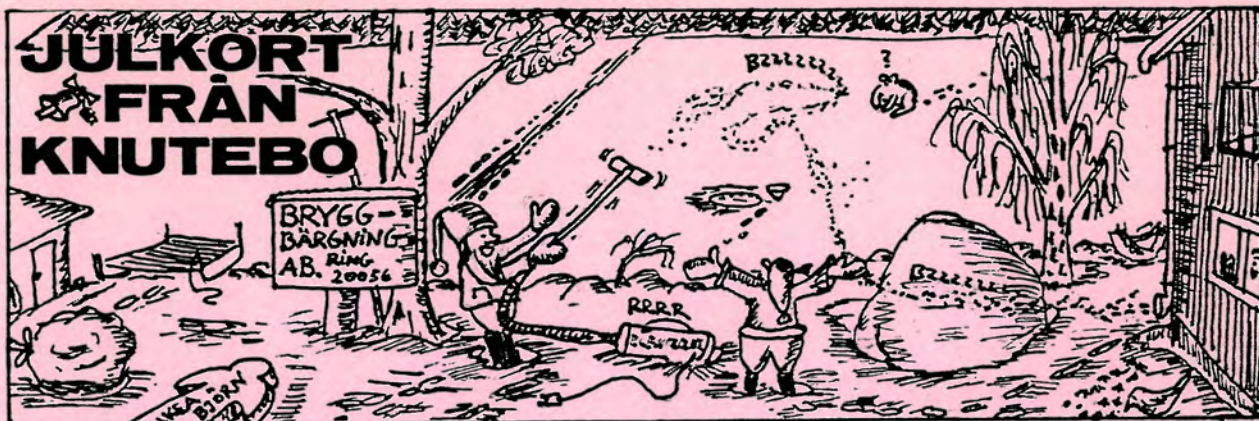
Vad jag trivs i republiken
tyckte "Frissan" - vän i viken

Vr i mössan blev väl mor
när en bisvärm in i huset for

Äkes smarta bryggkonstruktion
står sig väl mot isens erosion

Äventyrligt kan det bli för Sverker
som bland lingon björnskit märker

Önskar alla en god jul
läs nu TN och ha kul

Kanske ni trodde att ni skulle slippa mig i år men då tog ni fel. Något gnäll skall det inte bli den här gången. Det skall ni slippa. Var glad för då-då.

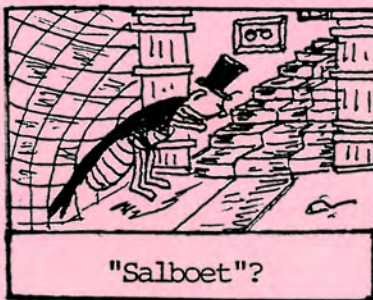
Men det är en hel del "mystiska" saker som händer här på Stranna, som jag vill orda lite om.

BISVÄRM?

Det är ju Murklan förstås som sätter pratvarnen i gång, så fort det händer nånting som hon inte begriper. Hon kan verkligen konsten att göra hönor av minsta lilla dun. Som tex. den där bisvärmen som det blev ett sänt väsen om. Det var inte det minsta mystiskt. Det var min kusin Benjamin som ville att vi skulle överraska Jösse och Jossa, som bor under båten, ni vet. Det var tio år i somras som dom flyttade in där. Benjamin visste att de önskade sig en bisvärm. I Luosa, som är Benjamins hemtrakter, finns det gott om bin som gör Sveriges bästa honung, sägs det.

Han lyckades övertala en drottning att samla sina trogna och emigra till Stranna. Lockbetet, eller moroten kanske det heter, var att

de möjligen skulle få titta in till Murklan, och se det stora getingboet som hon har hängande i taket i "salen". Det är ju en mycket omtalad sevärldhet.

TIDIG START

Resan startade en tidig morgon i sol och medvind, och redan vid middagstid var alla lyckligt framme. Dörren stod öppen (Murklan höll på att steka strömming, som vanligt) och hela skaran svärmade in under väldiga jubelrop. Somliga skrek:

- Var är getingboet????
Murklan kröp ihop som en boll och höll för öronen, men så ilsknade hon till, fick tag på en badhandduk och började springa omkring som en snurra och vifta och slå med handduken så hela högen måste ge sig iväg. Men det var några som tagit sin tillflykt till trappfönstret och dit kunde hon inte nå. Men tror någon att hon lät dom vara? Inte Mur-

klan inte! Fram med dammsugarn, kopplade alla rören, smög som en tiger i trappan och utan förbarmande suger hon in hela högen i dammsugarn och tejpar igen röret. Och håll i er nu, för nu kommer det värsta - lägger sig på soffan och pustar ut. Efter väl förrettat värv kan man tänka. När hon vilat en stund tog hon hela rasket till sophögen för att tömma ut en massa döda bin, trodde hon ja! Men nu kom mysteriet! I påsen fanns inte ett bi, inte så mycket som en vinge. Hur hade det gått till? Det blev ett väldigt pratande hit och dit. Alla pratade om detta under hela sommaren och försökte komma med lösningar, men alla gick bet.

KNUTEBO VET!

Det är bara vi här i Knutebo som vet, men vi tiger. Allt behöver ingen veta.

..Påsen var tom..

Forts nästa sid

(forts fr föreg. sida)

GRAVLING I VEDBON

Sedan blev det ju eländigt i vedboden. Murklan fick se att det var nån som hade grävt sig in där. Hon blev livrädd och sprang efter grannen, "björjägaren", som kom och gjorde en grundlig undersökning, varpå han gav henne följande trösterika ord:

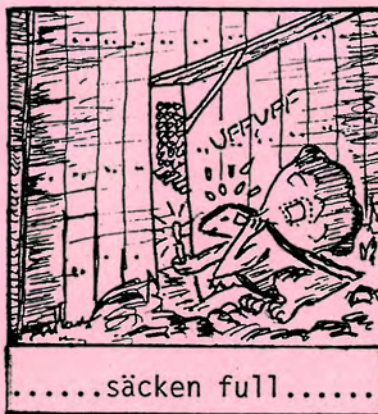
- Ja, det är en grävling som har varit här, men han har gått härifrån, kanske sett sig för och kommer igen till vintern. Arma människa, om det är en hona som får ungar här, då är det synd om dig. Men ta det lugnt, du har ju mig!

Murklan är allt annat än lugn efter detta. Hon gruvlar sig väldeliga för denna vinter. Därför skall jag berätta hur allt detta hänger ihop.

Hon är ju besvärlig ibland, men som hustomte är det min plikt att ordna allt.

Det var så här att Gregor Grävling, som bor i Grötbacken, hade hört talas om tioårsfirandet i Jossabo och han ville också "vara med på ett hörn". Tacka för det, tant Jossa hade ju alltid varit med i Grötebo då deras smättingar kommit till världen. Han gick till Grindtåkten och plockade en hel säck med läkevaxter och ett stort paket smørsopp. Det blev ju fina

presenter, men tungt att bära med sig den långa vägen över Kvarnmyra, Jonkes huxtret, Moränge

och Bökönö. Han var ju alldeles slut när han kom fram. Han måste få stanna över natten och vila, det var därför han grävde sig in i vedboden. I Jossabo kunde han ju inte ligga, för där var det ju som ett sjukhus, med skadade bin som skulle plåstras om. Alla hjälptes åt efter förmåga. Gregors present kom väl till pass. Det blev bara några strån Skogsfräken och ögontröst kvar av hela säcken. Smørsoppsalvan gick åt till sista klick. Alla bin klarade sig. På tre dagar var alla i arbete. Honungsförrådet blev överfullt, så att Jösse tog och kilade upp till Nalle i Vik med ett par burkar. Nu har jag väl förklarat det mesta, så att alla kan vara lugna, till och med Murklan. Alla önskas en GOD JUL från oss alla i Knutebo.

JAKOB

SKOGEN FÖRSVINNEN...

När jag var ung låg vedskiftena till Stranna som regel i Vik eller på Viksberget. Numera har jag fått veta att tiderna förändras. Utav äldre bröder har jag tex också fått veta att det inte var ovanligt att vedskiftena låg upp mot Nianforshället.

För något år sedan förändrades bilden drastiskt. Då sågs flera bröder fälla skogen på närmaste tomt intill Stranna. Det som för siskonen går under namnet Lundgrens tomt.

Mor på Stranna, det vill säga Murklan, var väl inte så där alldeles o-

delat positiv till fällningen på Lundgrens tomt. Men det blev ju en hel del ved i alla fall, så hon gick med på fällningen.

GÄRDSGÅR'N FÖRSVANN

I år inträffade emellertid något som gör att man kanske förstår hennes lite negativa inställning. När hösten var till ända och isen så smått började att lägga sig på Viksjön hade helt plötsligt (det sägs att det bara tog någon dag, men det är säkert bara överdrifter) hela gårdsgår'n runt

tomten försvunnit och förvandlats till ved.

VAD BLIR DET HÄRNÄST

Nu går hon naturligtvis och undrar. Vad skall hända härnäst?

I logisk ordning bör det givetvis bli så att baksidan på vedboden, eller bakboan försvinner under nästa säsong.

Så vi får kanske förstå hennes tveksamhet till de allt närmare förlagda vedskiftena.

Tills dess får jag önska samtliga TROLLSYKIEN-bor EN GOD JUL.....

Sverker Henriksson

FUNDERINGAR I EN HALVPENSIONÄRS HUVUD

Av förrådarn i Hudik

Sitter här hemma i köket och november närmar sig sitt slut. Mörkt på morgonen när man far och mörkt kl 15.00 på eftermiddagen när man ska hem. De veckor man jobbar, ursäkt, när man är där heter det nu för tiden.

Största glädjen är i alla fall att ingen snö har lagt sig på marken. Vi har i stället varmgader sista veckan i november och sydliga vindar.

JOBBA FÖRSTA MAJ?

Världen blir mer och mer förunderlig. Pengarna har nu tagit överhanden.

Läste i "bladet" här hemma för ett tag sedan att Iggesund vill köra första Maj. Den dagen som alla de gamla kämpat för. Men de får väl igenom det också liksom i fjol. Då lät det att det var en engångsföreteelse. Men pengarna gör allt, "sagt förut". Får därför skriva en vers om utveckling:

Det var som det var tills det blev som det blev

*Det blir som det blir när det är som det är
Det är som det är tills det blir som det blir*

Faran är att det blir som det var

Men ni får ej deppa utan följa ytvecklingen. Vi får se fram emot sommaren och att TRÄFFEN kommer till stånd igen. DET är något att se framför sig i utvecklingens tider och påhitt.

TILLAGG:

Två stycken Algotsöner inträder i Oldboysklassen nästa år. En fyller 50 och en fyller 60, gissa får ni göra själv. Hurra, hurra!

En ny medlem har kommit till i november till Trollsykiengänget. Hasse och Lenas ättling, Robin. Hurra, hurra!

Jag får nu sluta detta kladder, men har i alla fall skrivit något till vår tidning och slutar med dessa rader:

Lever vi det önskade livet

Eller ett liv i väntan

På det liv vi önskar

I väntan på att en förändring skall ske

Vår medverkan förutan

Avstår vi från att medverka till förändring

För att det liv vi lever i väntan känns tryggare

är det liv vi drömmer om?

Är vår långa längtan egentligen bara

en förhoppning om att ingenting ska förändras

JAG ÖNSKAR ER ALLA EN GOD JUL OCH ETT GOTT NYTT ÅR 1987.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

FLOTTARHISTRUN KLARAR LÄTT BÅTSHAKETEKNIKEN

- Detta var väl ingen sak. Något av båtshaketekniken har man väl lärt efter nästan 60 år som flottarhustru.

Kommentaren kom från Karin på Stranna när hon efter flera timmars kamp i blåst och kyla bärgat den vinddrivna bryggan på hemmatomten.

- Men det var ju ändå vått och halt på strandstenarna och nordan drog på med stormstyrka över sjön. Dessutom börjar du ju faktiskt bli gammal, tyckte vi.

- Vadå gammal, sa Karin. Jag är 85 år ung och det är ingen ålder för en garvad flottarhustru. Ska vi hoppa rep förresten.....

Ja, så där gick alltså snacket efter den bragdliknande bärgningen av bryggan och efter detta samtal tvivlar vi faktiskt på att någon av släktens ungdomar skulle ha klarat jobbet bättre.

Bryggan, som alltså släppte landfästet i den våldsamma nordanvinden, återställdes på sin plats och en glad och nöjd Karin kunde återvända till den goa köksvärmen.

- Jag känner mig inte det minsta "sölskréen" efter det där lilla äventyret, sa hon.

NOG ÄR HON FRISK ALLT - GUMMAN.....

Det var tyvärr ingen av Trollsykiens innevånare som var närvarande vid den dramatiska bärgningen av bryggan vid Stranna. Men en bild har vi ändå lyckats hitta.

* DEBU«TANTEN» ? *

Trots ihärdigt regnande både under sommaren som gått och hösten som varar råder fullständig torka i mitt tomma huvud. Att säga att det är tomt är förstås en sanning med modifikation

Tankarna rumlar om där så det är värre än alla karuseller på ett nöjesfält. Varför? Jo!

Jag har ju gjort en massa debuter i år. Den första var när jag hoppade in i 60-åringarnas skara. Hoppade är väl rätta ordet om man betänker att jag pendlat mellan 17 och 18 en längre tid.

Den andra kom när jag blev pensionär vilket skedde den 1 Juli.

Den tredje inträffade den 16 september då jag för första gången i vuxen ålder bevistade ett symöte. (Jag var med i Solglimtarna som barn. Där stickade jag en disktrasa och råkade tappa en maska så det blev ett hål på den. Det blev bara den perioden där).

Den fjärde var den 27 oktober då jag började i en studiecirkel.

Den femte blev den 3 november när jag började på keramikurs.

Så nu har jag så mycket att det är jobbigare än att arbeta heltid på Plywood för nu måste jag tänka ibland också. Och det värsta av allt. Jag måste tänka på vad jag tänker. Det är jobbigt. Här rinner en dikt jag läst en gång för mig:

Om du en gång en tanke tänker

tänk på den som aldrig någon tanke tänkt
Och när du tänker, tänk på vad du tänker
Så blir din tanke aldrig oförtänkt!

Ibland kopplar jag av alla tankar och sätter mig att sticka, virka eller sy. Det är lugnande. Baka går också bra. Korsord är heller inte så dumt. Men dem tar jag till på nätterna när tankarna blir alldeles vilda och trasslar ihop sig och flyger än hit än dit. Då stiger man upp, letar reda på ett korsord som tar minst en vecka att lösa och som man i de flesta fall inte kan lösa alls. När man suttit uppe en timme med ett sånt brukar hjärnan i regel vara så trött att den somnar innan huvudet når kudden när man lägger sig igen.

Som ni ser gäller det att ha många järn i elden, för då blir det alltid något gjort när man vilar sig från det ena eller det andra.

BREV FRÅN TN

Före jul har jag också tänkt väva lite och koppla av med att vara barnvakt då och då.

Mitt i allt detta dimper det ner ett brev från TN där dom ber om bidrag att fylla årets jultidning. Och som vanligt börjar grubblandet. Vad ska jag skriva om. Nånting lustigt kanske eller nånting allvarligt. Nånting med känsla eller bara ändå? Det blev som ni alla ser det sista. Men det blir lite utfyllnad så chefredaktören slipper göra allt själv. (Tack för det. ch.reds anm.) Men nästa år skall jag skriva om min stora utställning, för den skall jag väl ha fått ihop till då.

Men det blir som sagt nästa år.

GOD JUL PÅ ER ALLIHOP!
Inte minst årets övriga debutanter:

LINDA, ERICA, JOAKIM samt Lenas och Hasses lille son ROBIN.

En riktigt GOD JUL önskar

Dammtussen

ANNONS

ETT HJÄRTEVART TACK
FÖR UPPVAKTNINGEN PÅ
MIN 60-ÅRS DAG. TACK ALLA!

Dammtussen

SKRIV TILL TROLLENS NYHETER-TIDNINGEN FÖR DIG = AV DIG

"BARNSJUKDOMAR"

Hej, jag heter Champis och jag är katt här i huset. Husse och Matte har gått ut. Dom har fått en liten förstår ni, och då måste man vara ute och så att säga visa upp den lille för en större publik. Även om det blåser och är kallt så måste man, så fort man har fått hem den lille, ut och dra vagnen några varv runt staden för att alla ska få se underverket. Jag tror det är lag på det, det verk- ar nästan så. Själ- v får jag vara hemma och skö- ta om huset och svara i telefon. Detta har ål- agts mig utan tillstym- melse till MBL-förhand- lingar. Vi katter får som vanligt finna oss i det mesta.

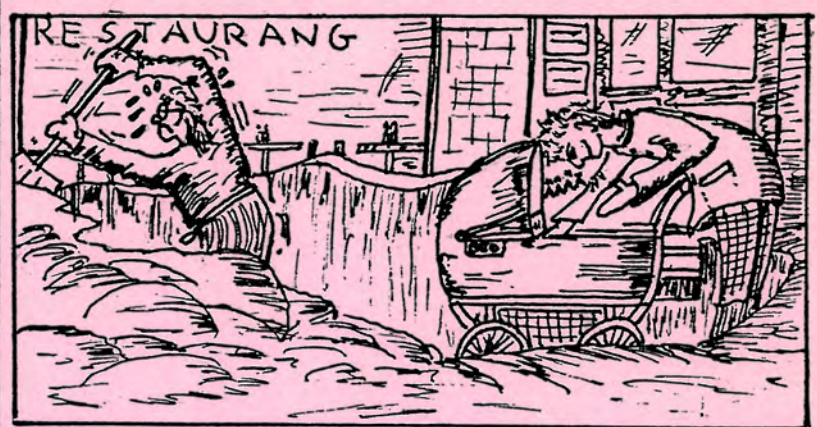
Att svara i telefon är nog det värsta av allt. Folk ringer i ett och vill komma och titta, och det är inte mig de vill titta på, NEJDÅ de ska titta på den "lille" säger dom. Det väl- ler in folk dygnet runt numera. Så det blir till att lig- ga i från morgon till kväll

SLIT OCH SLÄP

Det är städning och dis- kning och damning för hela slanten numera. Husse och Matte har ju inte tid med sånt nu, de har ju fullt sjå med att visa upp den "lille". Han ska tas kort på i alla möjliga vinklar o ställningar, och han ska hållas i och daltas med så det står härliga t- ill. Själ- v får jag hålla mig i bakgrunden med dammsugaren i högsta hugg. Slit och släp, nä annat

var det förr!!

så är det en omöjlighet

Det må vara busväder, den lille måste visas upp

Ofta hinner man inte få i sig nån mat heller, om det överhuvudtaget finns nån framställd all- tså. Husse och Matte bru- kar glömma det ibland. Det har hänt att man g- ått omkring som ett to- rrt skinn i flera dagar och bara skrikit och ja- mat. När dom sen har upp- täckt mig liggande bak- om något element halvt ihjälsvulten, så brukar dom säga:

- Javisst ja, vi har ju Champis också, det är ka- nske bäst att han får lite mat, han ser hung- rig ut.

Det är inte hungern som är värst heller, det är ju det att man aldrig får sova. Husse och Mat- te är tvugna att gå upp mitt i nätterna för att mata den "lille", för han kan ju inte äta sj- älv, stackarn. Man måste mata honom med nappfla- ska. Sen ska han ligga och rapa en kvart för att han inte ska få ont i lilla maggen. Rapa vad, är det inte larvigt, det är ett himla daltande med den där krabaten. Och med det liv som br- ukar vara på nätterna

för en så alert katt som mej att sova. Skrik och skrån och blöjbyten om vartannat, och Husse och Matte som går omkr- ing och ser ut som lev- ande zoombier med ögona hängande som sladdlam- por.

Ögon som sladdlampor...

Näee, det får bli ett sl- ut på det här springan- det om nätterna, annars går jag till facket. Tänk om han kunde lära sig att äta ur en skål som vi katter, då vore det ju inga problem. Då kunde han ju gå upp och äta själv på nätterna, så att vi som arbetar fick sova. Men jag säger som jag alltid har sagt: "EN KATT ÄR EN KATT OCH ETT BARN ÄR ETT BARN".. Tack för ordet!

Champis

TROLLSYKIEN (TT)

VANDALER PÅ STRANNA

Från vanligtvis välunderrättat håll meddelas till Trollens Nyheter's lokalredaktion i Sundsvall att någon hänsynslös vandal varit framme på Stranna.

Enligt uppgift har vandalen ifråga utrustad med såg och yxa helt ramponerat den vackra och av ålder patinerade fastbandhagen som omgett Strannas domäner. Den lär nu ligga sågad och huggen i vedbon. Kvar finns bara en ogenomtränglig djungel av manshögt gräs.

TN:s lokalredaktör har sökt Strannas ägarinna, Murklan, för en kommentar. Det endå hon sa i telefon var:

- Oj, oj, vilket elände vilket elände. Nu kommer väl folk att välla in på Stranna från alla håll utan kontroll.

Vi på lokalredaktionen i Sundsvall föreslår att denna vandal tilldelas "årets ris, tionde storleken". Det har han gjort sig förtjänt av.

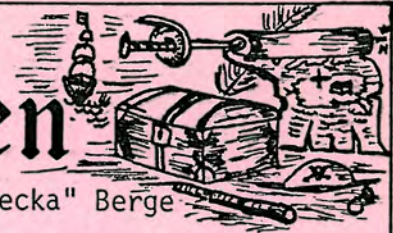
SVEN IVARSSON

Ps. Enligt obekräftade uppgifter lär ovan nämnda vandal komma från Eskilstuna-trakten. Anledningen lär vara att han när han tillsammans med en yngre bror i fjol gjorde en slyröjning på granntomten, tyckte att han bara fick kvissta och bära ris och brodern tog hand om all fällning, som enligt hans tycke var roligast. Nu ville han passa på att fälla själv och så gick det som det gick.

ds.

Skatten

Av Per-Anders "Pecka" Berge

Anders skulle hjälpa sin far att städa på vinden. Han plockade, och bar. Plötsligt klingade det till på golvet. Anders tittade vad det var. Det var en lucka i golvet.

Han försökte att öppna, men det gick inte. Det var kistan som stod i vägen. Far hade sagt att det fanns en skatt därinne. Men ingen visste var nycklarna fanns. Han flyttade undan kistan och nu kunde Anders öppna.

BRANT TRAPPA

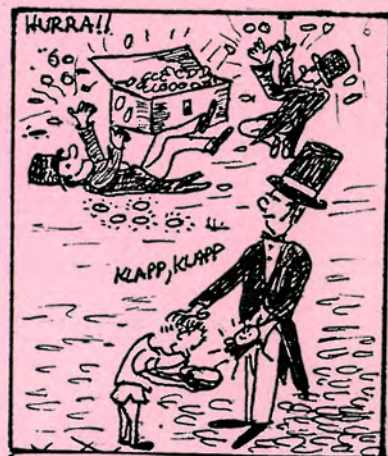
Han öppnade luckan. Där fanns en brant trappa som ledde till ett mörkt rum. Anders gick ner och tittade sig omkring. Då fick han se en dörr. Han öppnade den och där fanns ett skrin som lyst upp hela rummet.

Anders öppnade och där fanns tre nycklar. Han rusade upp och låste upp kistan med nycklarna. Han öppnade locket långsamt. När han hade öppnat blundade han och öppnade sakta ögonlocken. När han hade gjort det tittade han inuti kistan och fick se rubiner och diamanter stora som äpplen. Han rusade iväg och hämtade två stora säckar och plockade i skatten i säckarna. Sen gick han ned i luckan och ut genom en dörr. Han sprang till polisen och där sprang han rakt in i konstapel Lundgren som sa:

- Det var en hisklafart du kommer springande i. Tränar du för VM?

BELÖNING!

Anders förklarade att han inte tränade för VM och att han hade hittat en skatt. Konstapeln undrade var Anders hade skatten. Anders sa att han hade den i säckarna. Det trodde inte konstapeln på. Men Anders gick in på polisstationen och visade sin skatt. Den är värd flera miljoner sa polisen. De frågade Anders om de fick skicka skatten till ett museum. Och det fick de göra. Sedan fick Anders en stor belöning.

Anders fick belöning.

TROLLSYKIEN (TT)

Per-Anders Berge från Vadstena i södra Östergötland är ensam bland den stora skaran barnbarnsbarn att ha ett bidrag med i årets TN. Det är värt en eloge. Tack ska du ha, "Pecka".

DET VAR SOM... Fåglarna

AV JERKER ALGOTSSON

- Tjo, vad det var livat i holken i lördags. Ni skulle bara sett. Det var *pyrrhula pyrrhula*-pappan, ja, domherren alltså, som med sin vemodigt visslande röst satt och berättade för sina barn om de märkliga upplevelser han haft på Stranna-tomten sistlidna lördag.

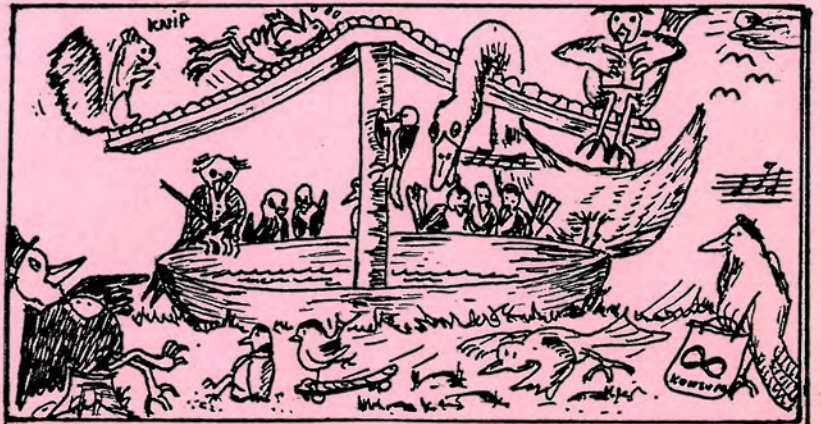
- Det var pilfinken, *Passer montanus*, som förresten tillsammans med gråsparven, *Passer domesticus*, är de enda sparvfinkar som finns i vårt land, som verkade ha fått fnatt, fortsatte domherrepappan sin berättelse.

- Det var förstas inte bara en pilfink - då hade det väl inte blivit fullt så livat utan ett par, ett äkta par förresten. Dom hade helt enkelt fått värkänslor mitt i hösten och flög som tokiga in och ut i holken som var placerad i en av de stora tallarna som ännu finns kvar på Stranna-tomten. Han släpade ju inte med sig alla tallar den där Bertil Bonde när han härom hösten hjälpte Jerker att få ner en av dem. Men visst dreglade han lite missäntkt när han tittade på de fina timmerfurorna som ännu stod kvar.

- Nåja, nu ska vi inte prata om Bertil Bonde, utan om pilfinksparets intressanta uppvisning, tyckte domherrepappan. När han väl börjat sin berättelse dröjde det

inte länge förrän fågelbordet på Stranna, där gruppen höll till, var fylld av fåglar av alla slag. Alla var de förstas nyfikna på vad som egentligen hade hänt.

fågelhus-taket var den färggranna nötskrikan, *Garrulus glandarius*, eller "pänskrikan" som den heter på Njutångersmål, och säkert en del andra mål också....

Fågelbordet var fullt av intresserade fåglar

"Majoren" själv - ja, talgoxen, *Parus major*, fanns förstas på plats med flera av sina anhöriga. Två av hans närmaste släktingar hade också elegant landat på fågelbordet. Det var blåmesen, *Parus caeruleus*, och svartmesen, *Parus ater*, som ju faktiskt ser ut som en miniatyr-talgoxe, men i motsats till denna har den karaktäristiska vita fläcken i nacken.

EN "PÄNSKRIKA" LANDAR

Nu kom ytterligare en gäst tungt flaxande. Småmesar och finkar hajade till, men bestämde sig ändå för att sitta kvar. Man får ju "offra sig" lite när intressanta berättelser är på gång. Den gäst som kom och satte sig mitt uppe på

Den är grann med sina klara färger, lysande blå vingspegel och vit övergump. Den syns mest på höstarna då den är ute och hamstrar för vinterns förråd. Under häckningstiden däremot (den normala häckningstiden alltså och inte den som det omtalade galna pilfinksparet nu ägnade sig åt) håller den sig däremot väl dold i sitt bo som gärna läggs nära stammen i någon halvtät gran.

Bland alla lyssnare vid fågelhuset märktes också en av de över hundra arterna *Carduelinae*-finkarna, nämligen grönfinken, *Carduelis chloris*. Den är ändå inte så värst vanlig vid matbordet på Stranna, men den finns där lite då och då.

Men det var inte bara

forts nästa sida

(forts fr föreg. sida)

vid själva fågelbordet det fanns lyssnare. Runt om på Stranna-tomten hade diverse gäster slagit sig ner. Långt uppe på stammen av en av de stora tallarna satt trädkryparen, *Certia familiaris*, och klängde sig fast med sina långa klor, samtidigt som den stödde de styva stjärtfjädrarna mot stammen. Även denne spetsade ör-onsnäckorna för att höra vad *Pyrrhula-pyrrhula*-pappan hade att berätta.

EN UNIK TÄTTING

På en sten nere vid stranden hade just denna dag en strömstare, *Cinclus cinclus*, slagit sig ner. Den brukade gärna komma just till dessa stenar på höstkanten strax innan det var dags för isbildning. Från fågelstugan framme på gården kunde inte strömstaren upptäckas, men de fåglar som kom inflygande mot bordet såg den förstas och avundsjukan lyste i ögonen på dem.

Anledningen till avundsjukan var att strömstaren är helt unik bland tättingarna, genom att den dyker och simmar under vatten på jakt efter födan. Och det är mer än vad någon annan tättingart kan åstadkomma. Att det är många som därmed är avundsjuka förstår man då man vet att till tättingarna räknas nästan två tredjedelar av världens cirka 8800 fågelarter. Det är ungefär 5200 arter som räknas till tättingarna.

Färggrann och med välkammad hjässtofs satt sidensvansen, *Bombycilla garrulus*, i fläderbusken invid blomsterrabatterna några meter från händelsernas centrum.

Välkammad hjässtofs??

FICEDULA HYPOLEUCA

En annan mycket vacker liten fågel höll sig också ett litet stycke ifrån. Den skulle förresten inte alls ha funnits där eftersom kompisarna dragit söderut för flera veckor sedan. Detta var en flugsnappare, *Ficedula hypoleuca*, som av någon anledning blivit akterseglad. Det var en hanne kunde man se på den svarta färgen och den vita pannfläcken, och att han var nyfiken bevisades av att han hela tiden blundade intensivt med ena ögat och på det sättet koncentrerade sin hörsel till det yttersta.

Även på marken ett stycke från fågelhuset, fanns några kända gäster. Det var kråkan, *Corvus corona*, eller för att vara mer exakt utan att närmare gå in på art-avdelningen, *Corvus corone cornix*!

Inte långt därifrån gick skatan, *Pica pica*, och släpade sin långa stjärt i gruset. Den syns inte så ofta på Stranna numera, men den här gången kunde den

förstås inte hålla sig undan.

ÄVEN FYRFOTA DJUR

Men det var ingalunda enbart fåglarna som lyssnat sig till att en ovanlig historia var på gång.

Även de fyrfota djuren var över hövan nyfikna. Ända borta på udden, ovanför vika, stod två rådjur, *Capreolus capreolus*, och klippte med öronen för att uppfatta vad domherrepappan hade att berätta. Lite närmare Stranna, ungefär vid "storsten" stod en älg, *Alces alces*, och var precis lika nyfiken. Han höll sig lite närmare än rådjuren eftersom hörseln inte var vad den borde vara.

De klippte med öronen

Högst uppe i en av de stora tallkronorna på tomten satt en ekorre, *Sciurus vulgaris*, och spanade ut över Viksjöns blånande vatten. Den här dagen var han dock mera intresserad av berättelsen vid fågelbordet än av den vackra utsikten.

Sorken, *Arvicola terrestris*, däremot hade ingen vidare utsikt alls. Men den hörde bra där den satt hopkrupen mellan

(forts fr föreg. sida)

de stora stenarna nere vid sjöstranden. Grävlingen, *Meles meles*, hörde lite bättre, eftersom han alldeles nyligen slagit till inne i vedboden och nu satt med framtassarna på tröskeln och lyssnade.

Den siste i raden som denna dag satt med öronen på helspänn var det nära att vi inte skulle upptäcka. Han satt nämligen väl gömd under veranda-bron och hade alltså en närmast idealisk åhörarplats. Det var förstås den vid Stranna alltmer sällsynta igelkotten, *Erinaceus europaeus*.

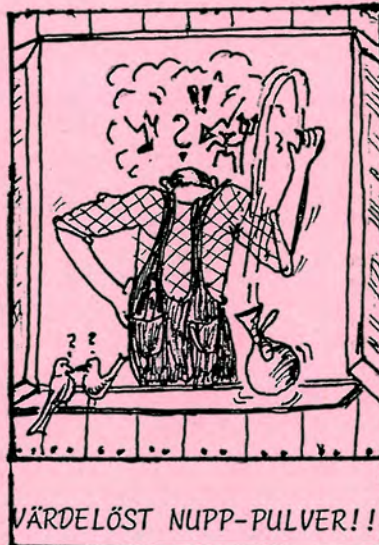
JÄTTEPUBLIK

Det var alltså en ansenlig publik domherrepappan hade och naturligtvis undrar nu alla vad som egentligen hade hänt. Vad tog det åt det fina pilfinksparet som syntes vara i häckningsbestyr när snön nästan hängde i luften. Vi ska göra den något banala historien kort även om det tog lång tid för domherrepappan att berätta alla turer. Han ville ju imponera lite också inför så stor publik. Kontentan av historien var emellertid denna.

EPILOG

Sedan några år tillbaka tar lapparna vara på ren-nupparna när dom slaktar ren-tjurarna. Dessa exporteras sedan till Japan. Där förädlas nupparna genom malning och pulvret, som enligt japanerna är bra för potensen, exporteras till olika länder, bl a tillbaka till Sverige. Nu var det en torpare i Mekrossla som skickat efter en påse för att så att säga få lite mer råg i ryggen. Efter tålig väntan visade det sig emellertid att pulvret inte gjorde avsedd nytta och halvilsken kastade han pulverpåsen, där det fanns en del kvar, ut genom fönstret.

Just då kom den här pilfinkhannen flaxande förbi. I tro att det var godsaker som bjöds tvärnitade han och pickade i sig åtskilligt innan han kom underfund om att pulvret inte var särskilt gott.

FUNKAR PÅ FINKAR?

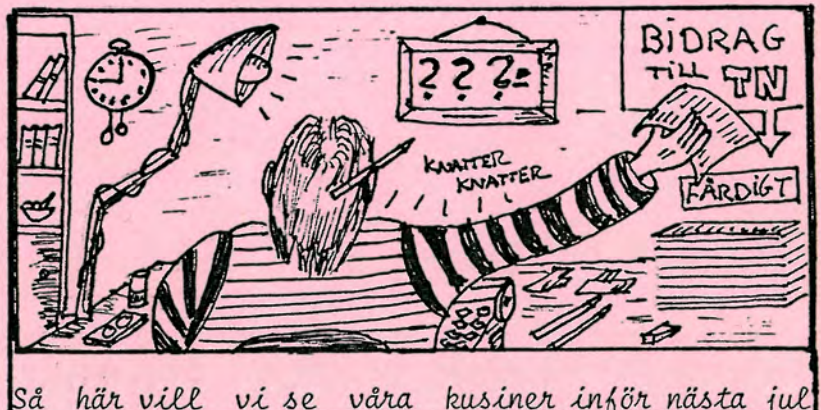
På pilfinken funkade dock medlet och det blev vär på nytt. Hans hulda maka följde honom i alla turer utom i just den avgörande.

Hon hade ju inte ätit pulvret. Pilfinkens energiska ansträngningar var alltså förgäves. Honan ställde upp på allt ända fram till bäddningen i holken, men sen var det stopp. Av denna höstliga kärlekshistoria bidde det sålunda ingenting, inte ens en klo.....

TROLLSYKIEN (TT)

Trollens Nyheter's redaktion söker fler och yngre medarbetare. Ingen av redaktionsmedlemmarnas kusiner har i år inkommit med något bidrag till tidningen. Är det endast den äldre generationen som har någon fantasi. SKARPNING KUSINER!!!!!!

BLIR KVÄR PÅ SKUTA
DOM SOM SOM NY LAG ÖDLA

MOT STRÄLAR RIKS SKATTE VERKET
SMUTSIG

PERU-INDIANER JÄTTE-DALIG
S O I N K A E L

JUGO-SLAVISKT MYNT
S O L D I N A N R A R A M S M

POJKE STOFF
H A S K A V E N P A S K Ä R U R

Ryss SOM SKREV BRÖGERNA KASIMIROV
BÄKOM BUSKE

D O F F E N
MISS-HANDLAD

ZUR-BRIGGEN DRÖG
RING-REDET
P L A T S F Ö R P O S T - S E D E L

ARBETS-DOMSTOLEN
RYSKT JÄRRETT
K A R A T K A N E

HETER SOARES FÖRNNÄN
INTE SA STORR LITEN C-VITAMIN MED SKRAL.

KAN NOT TA SIG BYGG-HERRE
LO-STIG
L I M S M A L M

RUSA-GRUND-ÄMNE
SKO-AFFÄR LAT-ENT
M J O S O D L A T A S

BETALA MODE
L I G R A

ÄGGET
G U H A G A N

SOL-GUD
G G A

SKALL JUL-SKINKAN
N Ä T

SKÄG-GIG
S Y S T E R T I L L L O
D R Y C K

ÄNTAL VARM
O K A L A K

STJÄRNAN PÅ GREKISKA
G R A S T U R

TRAD
L I G R A

SOL-GUD
G G A

SKO-AFFÄR LAT-ENT
M J O S O D L A T A S

SKALL JUL-SKINKAN
N Ä T

SKÄG-GIG
S Y S T E R T I L L L O
D R Y C K

ÄNTAL VARM
O K A L A K

STJÄRNAN PÅ GREKISKA
G R A S T U R

TRAD
L I G R A

SOL-GUD
G G A

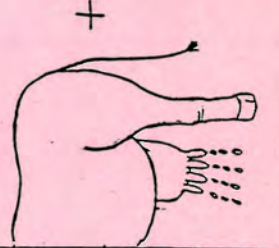
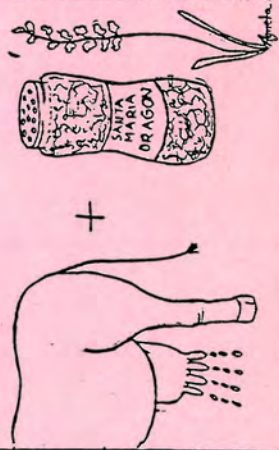
SKO-AFFÄR LAT-ENT
M J O S O D L A T A S

SKALL JUL-SKINKAN
N Ä T

SKÄG-GIG
S Y S T E R T I L L L O
D R Y C K

ÄNTAL VARM
O K A L A K

STJÄRNAN PÅ GREKISKA
G R A S T U R

DEN VILDA JAKTEN

GENOM LANDET

PÅ GUSTEN OCH MÅNS

REPORTER HANS GUNNARSSON

Det var nu ett år sedan den stora, eller ska jag kanske säga den största matchen i katternas boxningshistoria. Ni kanske minns hur Måns af Viptorp formligen krossade sin bleka motståndare Gusten af Hemsö. Ni kanske också minns skrivierna efteråt, där Måns beslutade sig för att lägga av med boxningen och börja som tränare. Gusten hade väl tänkt fortsätta ett tag till, vad det nu skulle vara bra för.

Vi från TN beslöt oss för att följa upp den här historien, så vi skrapade ihop ett reportageteam och styrde mot Kattuna för att se hur Måns hade det. Väl inne i Kattuna frågade vi eller rättare sagt Olovsson efter vägen till Mästarens träningslokal. (Detta var nämligen Olovssons första reportageresa så han ville visa sig lite på styva linan. Med lottens hjälp hade han haft turen att få följa med (och jag oturen).

-Före detta träningslokal menar du väl, svarade en välkammad katt i 30-årsåldern.

-Vadå..va..före detta träningslokal...jaha.?

Vi reportrar från TN fattar alltid snabbt.

-Ja, den ligger i nästa kvarter. Första avtagsvägen till vänster, sen ser ni den på höger sida. Fattar du?

-Jadå, inga problem skrek Olovsson.

Vi åkte vidare till nä-

sta kvarter. Där på vänster sida var det något som såg ut som en träningslokal för boxare.

-Där är det hojtade Olovsson.

Vi stannade framför ingången. Utanför satt en äldre katt och räknade småpengar. Vi gick fram och frågade om det här var Måns af Viptorps träningslokal.

-Tre å femti...Tre å...sexti...Ååh..jag får..ta en slät kopp..ööh talar ni till mig?

-Ja, vi är från TROLLENS NYHETER..du vet..Tidningen för dig, av dig.

-Jaså den..?

-Ja, vi letar efter Måns af Viptorps träningslokal, den ska ligga här.

-Han har ju lagt... På andra sidan...Därborta. Han pekade mot en murken trädörr på andra sidan gatan.

-Jag tyckte han sa vänster sida, väste Olovsson.

(Hörsel efter far sin tänkte jag. Vad skulle han med för. Det är bättre han är kvar hemma på redaktionen och konstruerar korsord...och kokar kaffe. Såna här reportage kräver garvade journalister med kurage inga misslyckade V-65-tippare. Återgångs Vingdoria..ha... Hon hängde ju inte ens med de första 100 meterna...Nää...det här blir nog första och sista gången jag tar med mig amatörer, sa jag till mig själv.)

Vi gick över gatan, fram till dörren..den var låst..(typiskt, tänkte jag

vad gör vi nu då).

SKADEGÖRELSE?

-Det här fixar jag, sa Olovsson.

Han började rycka och slita i dörren, men den satt som gjuten i väggen. (Försök till skadegörelse tänker ni, men är man undersökande reporter så har man inget val. Vi måste in.)

Under tiden vi stod där och ryckte och försökte få upp dörren, så började det samlas folk runt oss. Dom undrade vad vi höll på med. (Eller rättare sagt vad i HELVETE vi höll på med. Men sånt kan man väl inte trycka allafall inte utan parentes).

Olovsson skulle till att svara, men då grep jag in.

-Vi är från Statliga Länsinspektionen. Vi är ute för att kontrollera statliga lås i denna fastighet. Det går till på följande sätt. Olovsson, kan jag få lite utrymme. Olovsson motade bort folkmassan några meter. Han är ju van vid sånt.

(forts från föreg. sida)

(Jag tänker då på förra årets V-65-system som han lurade många av våra trogna tippare med. Det var då sportredaktionen trampades ner och förstördes av en ilsken folkmobb som letade efter Olovsson. Han hade intagit skyddsställning på toaletten och vägrade att komma ut. Först efter fyra dagar och åtskilliga övertalningsförsök, lyckades vi få ut honom. Svårt medtagen muttrade han hela tiden något om Vingdoria...sa han inte Vingdoria..... Återgårns Vingdoria, lopp nr 4...jag hörde väl inte fel...va...Näää...? Olovsson håller sig nu enbart till bingo).

- Till min hjälp har jag Bearnie "Låset" Olovsson, som studerat låsordningar runt om i landet bl.a Kumla 5 år, sa jag myndigt.

- Kumla??

- Javisst, det finns inget bättre ställe att studera lås på, sa Olovsson, som hade fattat "galoppen".

Vi satte igång att rycka och slita i dörren, men den rörde sig inte en tum.

- Jaha, här var det ett gediget lås, det behöver vi inte byta. Skriv upp det, Olovsson.

- Vadå?

- Att vi inte behöver byta låset, sa jag lugnt.

- Jaha..?

- Då tar vi nästa hus då. Apropos det förresten... Jag har hört att Måns af Viptorp skulle ha sin träningslokal här i närheten, stämmer det?

- Du stod ju själv och ryckte i dörren.

- Men..den var ju låst, sa jag förvirrat (ja,

DEN VILDA JAKTEN.....AKT 1

inte förvirrat kanske, men något indrande).

- Nää, dörren går ju inåt, sa en försynt kattpojke.

- Inåt, sa jag.

- Ja, titta på f-n Olovsson, följ mej, skrek jag. Vi öppnade dörren på vid gavel och stirrade nerför en brant trappa. Jag blundade för att vänja ögonen vid det minimala ljuset. Väl nere vid trappans slut öppnade sig en liten, men ändå rymlig, lokal. Mitt i lokalen fanns en boxningsring. I ringen stod en stor Japansk samuraj-katt och domderade med en äldre sliten vaktmästare, som sopade ringgolvet.

Jag gick fram mot ringen med bestämda steg. När jag kommit fram vände jag mig om, för att se om Olovsson hunnit med. Men han var inte där. Han hade fastnat med slipsen i trappräcket, och försökte förtvívlat komma loss. (Varför tänkte jag för mig själv, varför skall just jag råka ut för detta). Medan Olovsson ryckte och slet för att komma loss, uppenbarade sig en

jättstor samuraj. Han höjde sitt jättelika svärd mot Olovsson som hjälplöst satt fast i trappans grepp. (Nu är det klippt tänkte jag. Olovsson mördad av samuraj. Jag kunde se rubriken lysa framför mig. Tidningen kommer att gå under utan Olovsson...? Tidningen! Tänker du bara på tidningen rannsokade jag mig själv. Det är ju ett liv det är frågan om här. Men, vem ska koka kaffet och gå ärenden nu då? Vi har ju bara en Olovsson. Tårarna började rinna utför mina spända kindknotor. Nu föll klingan mot Olovssons hals, jag blundade länge. Det kändes som om jag blundat i minuter, när jag sakta öppnade mina dränkta ögonlock. Som i en dimma såg jag svärdet lösa Olovsson från trappans grepp. Mina ben darrade och jag kände en hand på min axel).

- Jaha, och vad vill ni då, sade en barsk röst med någon utländsk brytning.

Jag hoppade till och vände mig om. Samurajen från ringen hade hoppat ner och stod framför mig med händerna mot höfterna.

forts nästa sida

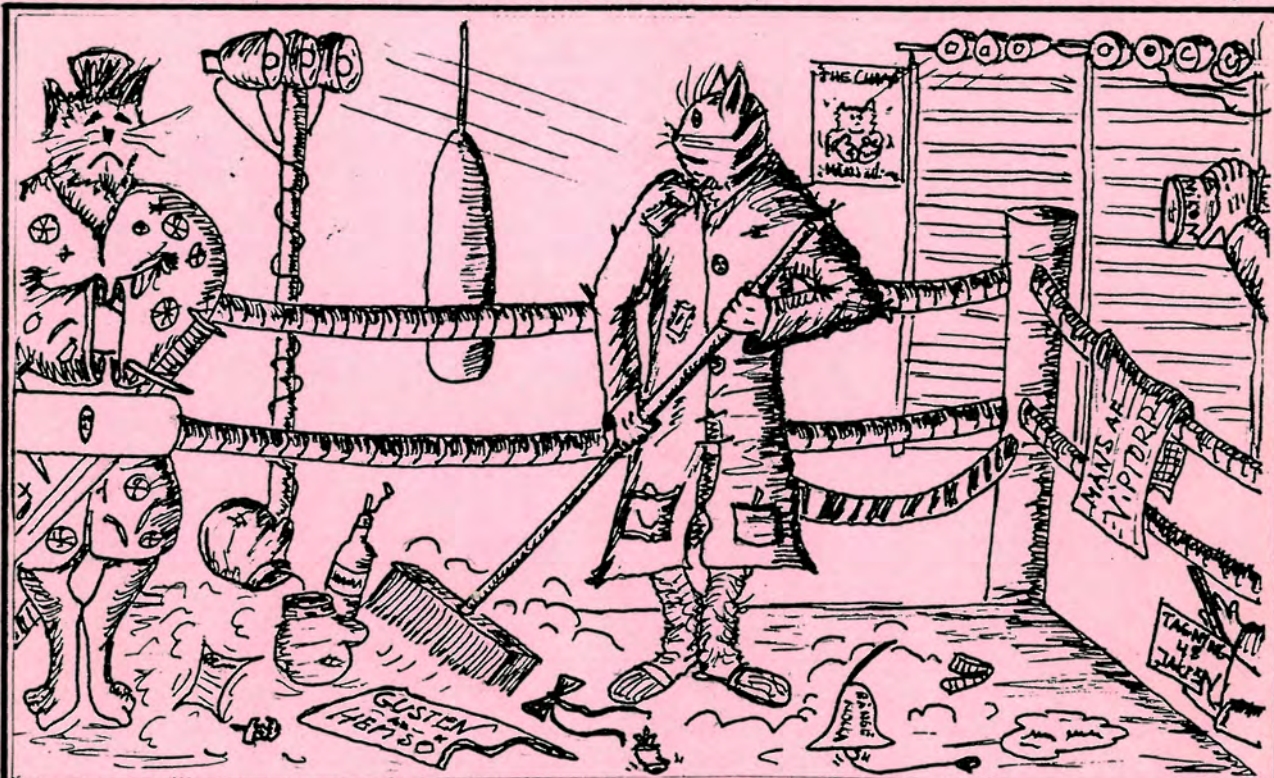
(forts från föreg. sida)

DEN VILDA JAKTEN.....AKT 1

- Ja, vi är från Trollens Nyheter, tidningen för dig, av dig.
- Aldrig hört talas om, sa han.
- Inte det, sa jag, det var konstigt... Jaha, ja.

- Där... i ringen.
- Det där är ju bara vaktmästaren, sa Olovsson nonchalant. Vi söker en annan mästare.... Världsmästarn.. Måns the Champ katternas katt, du vet

och det tänkte nog Olovsson också, fast han inte hade fått reda på det än. Hans hjärna arbetar inte lika effektivt som min, men det är kanske bara tillfälligt

Mitt i ringen stod en äldre vaktmästare, som sedermera visade sig vara Måns.

Äntligen hade Olovsson uppenbarat sig. Han såg riktigt pigg ut efter det som hänt. Slipsen var lite kortare, men det bekom honom inte det minsta.

- Det är mer praktiskt med kort slips, man slipper att få den i maten och så, sa han och såg nöjd ut.

Samurajen såg orolig ut, han stod och vaggade fram och tillbaka som en ilsken sumobrottare.

- Vi söker Måns af Viptorp, sa Olovsson och såg barsk ut. Känner ni till honom?

- Där, sa samurajen och pekade på den gamle vaktmästaren med kvasten.

- Var då?, sa vi i kör.

Olovsson bredde på.

- Skulle det där vara Måns the Champ. Det kan inte vara sant, sa jag.

- Omöjligt, sa Olovsson. Han hoppade upp i ringen och presenterade sig Olovsson, Trollens Nyheter, Måns af Viptorp förmodar jag.

- Stämmer, sa den gamle.
- Är det verkligen du, Måns? sa jag och sträckte fram handen.

Måns kramade min hand och jag kände att här fanns det fortfarande krafter kvar. Det knakade nästan till i mina tunna skrivarhänder.

- Men, vad är det som har hänt, Måns?

(Det här måste nog vara årets grej, tänkte jag

vad vet jag, gott kaffe kokar han i alla fall). Nu stod vi alltså öga mot öga med hjälten från förra året. Fjärran från det liv vi är vana att se honom från. Tiden tycktes ha runnit ifrån honom där han sto i sin slitna grå städdrock. Pälsen var grå och sliten och i ansiktet syntes djupa fåror och veck. Vad hade hänt? Hade profithungliga ekonomiska rådgivare lurat Måns på hans vinstpengar, och tvingat honom att leva i den misär som vi nu har tvingats bevittna, och hur har i så fall detta kunnat ske utan att allmänheten reagerat? Frågorna är många.

forts nästa sida

(forts från föreg. sida)

DEN VILDA JAKTEN!.....AKT 1

-Kan du berätta hur det kommer sig att du som förra året var en sån firad stjärna plötsligt har blivit vaktmästare i din egen klubblokal? (Vilken fråga, den där Olovsson..Det där tänkte ju jag fråga..ja ja, han får väl ta de här lätta frågorna i början så tar jag dom mer intelligensta och svåra frågorna längre fram i intervjun, tänkte jag och log för mig själv).

-Vaktmästare?sa Måns frågande.

-Ja, eftersom du går här och sopar, försökte Olovsson.

-Nä, när vaktmästare behöver vi inte här.

- Inte det, sa Olovsson, det var ju synd, jag hade behövt ett till extraknäck för journalistlönerna nu för tiden är ganska så magra för att inte säga obefintliga, i alla fall på Trollens.. Nu gick det för långt, jag var tvungen att stoppa Olovssons funderingar även om det var sant det han sa. Men tidningens anseende måste bevaras intakt.

VARFÖR VAKTMÄSTARKLÄDER?

- Herr Olovsson undrar varför du går omkring i vaktmästarkläder?avbröt jag snabbt.

- Går omkring, det är ju inspelningsdag idag, vet ni inte det?

- Inspel..nings..dag..?

- Ja, det är ju första tagningarna på min nya film idag. Håller inte ni tidningsmurvlar reda på nånting längre?Det vet väl alla att vi spelar in filmen här.

Att inte Lennartsson sa nåt om detta till oss,

men som alla andra chefer sitter han och rullar tummarna och tar ut oskäligen hög lön, viskade Olovsson. Jag nickade. Det ska bli intressant att höra Lennartssons förklaringar på detta.

- Vad är det för sorts film?Vad ska den heta?

- Jakten på samurajerna sa Måns stolt. Min boxningslokal passade perfekt som filmstudio. Filmen handlar om en privatdeckare som får i uppdrag att avslöja en organisation som använder samurajer som lönnmördare. Det kommer bli en säker kassasuccé. Jag ska spela huvudrollen som privatdeckaren Cat Hammer. I den här scenen har jag just fått jobb som vaktmästare i samurajernas HK, det är därför jag har dom här kläderna på mig.

Måns som privatdeckare?

STORA JOURNALISTPRISET?

Där rök den förstasidesnyheten tänkte jag. Tänk om det hade varit som jag trodde, då hade Olovsson och jag blivit berömda och kanske fått Stora journalistpriset. Tänk vilken succé det hade blivit. Vi skulle få utöka sidantalet på tidningen och kanske anställa mer folk, bli av

med en del onödiga chefer o.s.v.

På ytterdörren skulle det stå:

DET VAR VI SOM AVSLÖJADE KORRUPTIONEN INOM BOXNINGEN. MÅNS AF VICTOR OFFER FÖR PENNINGHUNGRIG PROMOTOR.

Men det var nog tur att det inte var som vi trodde. Det är nog lugnast att vara på en liten tidning, i en liten republik, och det räcker med en Olovsson och en Lennartsson (även om han har för hög lön). Förresten, det där med att höjas till skyarna tillsammans med Olovsson, det verkar riskabelt, han har ju svårt nog med att gå i trappor.

- Men vi som trodde...?

- Trodde vad då, sa Måns.

- Ää. det var inget, sa jag.

-Får jag presentera mina medhjälpare, bröderna Siames från Hongkong. De är utlämnade från Hongkongs samurajskola enbart för att vara med i min film, sa Måns och såg stolt ut.

Samurajmästarna Siames.

- Goddag, sa jag artigt.

-Hej, hej, sa Olovsson käckt.

- De är mestare på att hantera svärd och kniv, ni såg väl demonstrationen förut? Hur gick det förresten?

-Ingen fara, sa Olovsson.

forts nästa sida

(forts från föreg. sida)

DEN VILDA JAKTEN.....AKT 1

- Det är många som har problem med den där trappan, den är lite brant. Men du är nog den förste som har lyckats fastna med slipsen, skrattade Måns.

- Jaha...?

Olovsson såg lite skamsen ut där han stod med en halv slips runt halsen.

- Men Måns, får jag fråga en sak. Om ni ska vara här och filma, då kan ju inga ungdomar träna här längre?

- Nej, nej, nej, vet ni ingenting. Jag har ju alldeles nyligen öppnat ett träningscenter för ungdomar mitt i centrala Kattuna. Det var ju på Kattnytt på TV förra veckan. Ser ni inte på TV?

- Joo, ibland... Kattnytt sa... Jaha...?

Vi såg nog ut som levande fågelholkar Olovsson och jag. Men det fanns nog inga fåglar som skulle kunna tänka sig att bygga bo i två så urblåsta hål, även om det just nu verkade finnas hur mycket plats som helst i dem. Lennartsson, tänkte jag, han ska få... vänta bara.

Levande fågelholkar

Här kan vi nu stanna upp ett tag och ställa oss några frågor. Är det en chefredaktörs skyldighet att förse si-

na underordnade med sådan information som kan underlätta journalistens arbete ute på fältet? Eller skall den hårt arbetande journalisten själv förse sig med den informationen, även om denne arbetar sena kvällar, och inte har möjlighet att se på TV. Vilket vi förmodar att den högt betalde chefredaktören har.

Detta är frågor vi ställer oss i denna situation. Journalistens allmänna anseende står alltså här på spel. En journalist anses allmänt vara välinformerad, intelligent, kvick i sina repliker o.s.v. Men i detta fallet verkar det röra sig om en så kallad blackout. Vari ligger fellet?

Är det hos chefredaktören Lennartsson? Eller kanske hos den hårt arbetande journalisten Gunnarsson? Eller, vilket jag anser vara en bidragande orsak, nämligen Olovssons val av slips. Döm själv. Svaren kan ni skicka till TN:s redaktion i Oxelösund, märk kuvertet "Sanning eller Känka".

Här fortsätter vår historia.

Våra tomma blickar möttes, Olovsson nickade bort mot trappan. Instämmer, tänkte jag. (Det var nog första gången Olovsson och jag var riktigt överens om något) Vi gick sakta bort mot utgången. Måns ropade åt oss.

- Ska ni inte fråga om den gången när jag var nära att få en färggrann lyxmiddag på Husses och Mattes balkong då, skrek Måns.

- En annan gång, sa jag

vi återkommer.

- Bra, glöm inte att titta på TV, sa Måns ironiskt.

KNYPPPLINGSKURS TISDAGAR

Om ni nu tror att det här var slutet på historien (Arbetsdagen) så tror ni faktiskt FEL. Även om klockan just slog fem, så innebär det inte att arbetsdagen är slut. I allafall inte för oss på TN-redaktionen, med vissa undantag, Lennartsson, han hade sin knypplingskurs på Tisdagseftermiddagarna, och denna historia utspelade sig på en Tisdag. (Det enda jag gjort som liknar knyppling, det är när jag sätter ihop årets TN ch. reds anm).

Ch. red knypplar han

Tisdagarna var väldigt speciella för Lennartsson. Ingenting får störa hans koncentration inför knypplingen på eftermiddagen. Jag kommer ihåg en gång när vår före detta medarbetare i arkivet, Jonsson, gick in till Lennartsson för att be om påökt. Detta skedde alltså på en tisdag. Jonsson hade ända sedan han varit liten, väldigt svårt att få nån kläm på det här med veckodagar. Så glad i hågen gi-

forts nästa sida

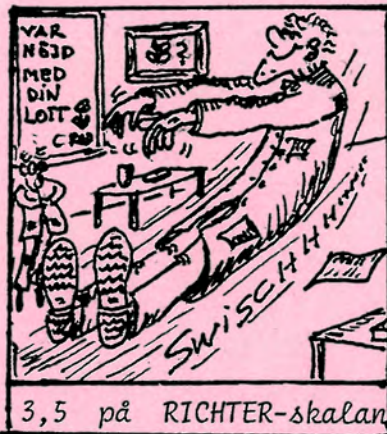
(forts från föreg. sida)

DEN VILDA JAKTEN.....AKT 1

ck han in till Lennartsson och bad om en liten höjning av sin magra lön.

Jag kan fortfarande i mitt stilla inre se Lennartssons illröda nuna och hans stirrande blick, när han med all kraft slungar vår käre arkivarie ut genom dörren. Det tillstånd herr Jonsson befann sig i när han kom flygnade genom luften, kallar man än idag, Jonssonsyndromet. Det kan närmast beskrivas som ett tillstånd av absolut sinnesfrid. Om man bortser från den egendomligt stirrande blicken från hans utspärrade ögon. Det visslande ljud som uppstod när Jonsson kom farande registrerades på Seismologiska Institutet i Uppsala och mätte 3,5

på Richter-skalan. Jag tror detta var den första riktiga jordbävningen i Oxelösund sedan Lavinia 1 körde in i bryggan vid Strandstugeviken år 1979.

Numera är det väldigt lugnt på redaktionen på Tisdagar. Många medarbetare sprider ut sin semester så de tar den varje Tisdags-förmiddag året

om, enbart med omtanke mot sin chef. Apropos Jonsson, så arbetar han numera som fyrvaktare på Grönland.

- Vad gör vi nu då, sa jag.

- Skåne, sa Olovsson.

- Skåne???

- Gusten af Hemsö har ju sitt träningsläger där vetja, sa Olovsson.

- Just det... MOT SKÅNE!!

SOMMAR-MORGON

AV SVEN IVARSSON

I daggkåpans öppna hand
bryter vattendroppen ljuset
från den uppgående solen
I den lummiga grönskan
stämmer fågeln sin flöjt
inför dagens konsert
Hängbjörken, i sin nya sommarklänning
speglar sig i sjöns polerade vattenspegel
och drömmer om den stundande sommardansen
Markens blommande örter
vänder sina nytvättade ansikten
mot det analkande ljuset
Vinden viskar sitt första andetag
i granarnas mörka silhuetter
och fyller molnens ulltappssegel
En sommarmorgon vaknar
oförändrad sedan sekler
ändå varje gång lika ny

SLARVIG CHEFREDAKTÖR STYR PÅ TROLLENS NYHETER.

På grund av speciella omständigheter vid 1986 års produktion av TN kan vi tyvärr inte lämna några resultat från årets "Grötlunk". Det är helt och hållet redaktionens fel, främst då chefredaktören, som inte har haft tillräcklig ordning på sina papper. Frågeställaren Henriksen överräckte samtliga resultat till underteknad vid tävlingens avslutande, men de har som sagt kommit bort. VI BEKLAGAR.....

Ch.red

TROLLENS NYHETER - TIDNINGEN SOM ÄR VÄL VÄRD ATT LÄSA - VARJE ÄR

VALTHER BLIR KÄR

NEDSKRIVET AV BEARNIE OLOVSSON

HÖSTEN HADE VARIT LUGN FÖR VALTHER OCH HANS ÄLGVÄNNER. DET HADE SOM VANLIGT DRAGIT IHOP SIG TILL SKRIK OCH OVÄSEN I BÖRJAN AV SEPTEMBER. MEN SÅ HADE DET OVANLIGA INTRÄFFAT, ATT JÄGARNA REDAN TIDIGT PÅ DAGEN HADE LÄMNAT SKOGEN FÖR ATT SEN INTE ÅTERKOMMA PÅ HELA HÖSTEN.

ÄLGHANNEN SIWERT

ANLEDNINGEN TILL DETTA PLÖTSLIGA OINTRESSE FÖR ÄLGJAKT STOD ATT FINNA HOS EN UNG ÄLGHANNEN VID NAMN SIWERT. DENNE UNGE ÄLG SOM VAR EN VÄLDIGT SENSITIV MOOSE, (KÄNSLIG ÄLG) HADE AV SIN ÖMMA MODER FÅTT EN LITEN MAGMATT, ATT VÄRMA SIG MED KALLA HÖSTKVÄLLAR. PÅ MAGMATTANS SIDOR HADE MAMMA ÄLG BRODERAT IN SIWERTS NAMN, MED STORA GYLLENE BOKSTÄVER. TILL EN BÖRJAN HADE INGEN AV ÄLGARNA FÖRSTÅTT VARFÖR. MEN SENARE HADE VALTHER FÅTT REDA PÅ ATT "SIWERT" VAR I MÄNNISKOLAND NÅGOT SLAGS MÅTT PÅ STRÄLNING, OCH ATT JÄGARNA DÄRFÖR HADE TROTT ATT SIWERT VAR EN SÅ KALLAD BECQUERÄLG.

SIWERT HADE MAGMATT

VALTHER FÖRÄLSKAD?

MEN NU VAR SKOGEN ALLT-SÅ FRI FRÅN LODENROCKAR, OCH ÄLGARNA KUNDE I LUGN OCH RO SPRINGA OMKRING OCH SMÅLEVA I STÖRSTA ALLMÄNHET. DET GJORDE OCKSÅ VALTHER OCH HANS VÄNNER. VALTHER HADE FÖRRESTEN ANNAT ATT TÄNKA PÅ. HAN HADE NÄMLIGEN GÅTT OCH BLIVIT FÖRÄLSKAD, DEN ARME ÄLGEN. FÖREMÅLET FÖR HANS TRÄNGTAN HETTE GRETCHEN, OCH VAR EN O-EMOTSTÄNDLIGT VACKER ÄLGKVIGA. SÅ DET VAR INTE SÅ KONSTIGT ATT VALTHER GICK PÅ MOLN. DE UNGA TU HADE BARA TRÄFFATS ETT PAR GÅNGER, OCH HADE INTE PRATAT SÄRSKILT MYCKET MED VARANDRA. DOM HADE MEST STÅTT OCH SLASKAT MULE BAKOM NÅGRA GRANAR.

De unga tu hade mest stått och slaskat mule.

MEN SÅ HADE DOM BESTÄMT SIG FÖR ATT TRÄFFAS EN KVÄLL, OCH GÅ UT OCH ÄTA EN BIT TILSAMMANS.

GABARDINKOSTYM?

VALTHER HADE FÖRBERETT KVÄLLEN NOGGRANT. HAN BÖRJADE MED ATT BEBADA SIN VACKRA KROPP MED VATTEN, OCH EFTER DET

SMÖRJA IN SIG MED LITE MYSK, SOM HAN HADE FÅTT AV EN BRYLLING PÅ GRÖNLAND. DÄREFTER SKULLE HAN HA TAGIT PÅ SIG SIN BÄSTA MELLANGRÅ KOSTYM AV GABARDIN, OM HAN HADE HAFT NÅGON. MEN EFTERSOM VALTHER VAR EN ÄLG, FICK HAN HÅLLA TILLGODO MED SIN VARMA OCH TÄTA PÄLS. VALTHER VAR NU KLAR ATT MÖTA DEN VACKRA. HAN TRAVADE IVÄG MOT MÖTESPLATSEN, SOM LÅG VID NÅGRA TALLAR, RIKLIGT BEKLÄDDA MED SKOTT FÖR HUNGRIGA ÄLGAR. MEN NU TÄNKTE VÄL INTE VALTHER SÅ MYCKET PÅ MAT DEN HÄR KVÄLLEN. HAN HADE BARA DEN VACKRA GRETCHEN I SITT BEDÖVADE HUVUD. SÅ DÖK HON DÅ UPP, DEN TJUSIGA, OCH DE TVÅ BÖRJADE KONVERSERA, PÅ ETT SÄTT, SOM BARA ÄLGAR KAN.

OLIKA UPPFATTNINGAR

DET VISADE SIG EMELLERTID ATT GRETCHEN INTE ALLS LEVDE UPP TILL DEN DRÖMBILD VALTHER HADE SKAPAT. DOM HADE SKILDA UPPFATTNINGAR OM DET MESTA, OCH EFTER EN STUND HADE VALTHER HELT TAPPAT INTRESSET OCH SATT ISTÄLLET OCH SMASK-

forts sidan 28

EN REDAKTÖRS FUNDERINGAR

ELLER

DEN GALNA JAKTEN... AKT II

AV HANS GUNNARSSON

Klockan var halv sex och vi d.v.s. Olovsson och jag satt på planet till Svanslöv, Gusten af Hemsös Training Camp. Hela vägen ner satt Olovsson och skröt över Gustens fantastiska kondition och hans fruktade slagserier. Men som den garvade reporter jag är lät jag mig inte luras av Olovssons superlativer. Jag ville se själv. När vi hade landat tog Olovsson befälet. (Jag lät honom göra det eftersom det här var hans hemstad, och för att det var han som var manager och husse åt Gusten. När inte matte var med förstås, då faller det sig väl mer naturligt att hon tar över den sysslan.)

Nu stod vi alltså utanför Gustens träningsläger, eller Training Camp som det stod på alla skyltar. Olovsson talade med vakten och vi släpptes in.

- Det här du, det är vad jag kallar TRÄNINGSLÄGER det. Stora grönområden, gymnastikhallar, ekonomibyggnader, levande hjortar, här finns allt för den som vill träna. Måns af Viptorps träningshall, det är bara blaha blaha det, här kan du snacka om träningsläger alltså.

Olovsson var nästan som i trans när han berättade om Gusten och hans träningsläger.

Vi fortsatte framåt. När vi hade gått några steg

överfölls vi nästan, av ett gäng upprörda katter i tonårsåldern.

- Gusten är borta. Han har försvunnit, ropade dom.

Tonårskatter anföll oss

-Försvunnit, sa Olovsson vadå försvunnit?

-Han har inte varit här på hela dagen, sa en av katterna.

-Men...hur kan han bara försvinna så där?

Olovsson satte sig ner, nu började oron sprida sig i hans redan nu ansträngda hjärna. Gusten hans Gusten borta, det kan inte vara sant. Han reste sig upp.

- Hur kan han bara försvinna så där, sa han förtvivalat.

-Han har blivit kidnappad.

Det var Agneta (Gustens matte) som kom springande.

-Han har blivit kidnappad av samurajer, skrek hon.

- Av samurajer, vadå för samurajer.

- Läs här, sa Agneta och räckte fram ett brev.

Olovsson tog brevet och läste högt.

-Bäste herr Olovsson, vi har tagit oss friheten att avlägsna er kära katt och tillika vän, Gusten Af Hemsö ifrån er. Vi ber er att överse med detta. Ring ej polisen. Gusten mår bra. Vi hör av oss. Bästa hälsningar, Bröderna Siames, samurajer.

- Vad i helv...är detta skrek Olovsson.

Nu var Olovsson upprörd. Det kunde man se på hans röda ansikte, och den egendomliga ryckningen på vänster ögonbryn. Den ryckningen hade jag bara sett en gång tidigare i mitt liv. Det var den gången han fick gå genom hela staden endast iklädd slips och ett paraply. Någon hade under tiden Olovsson bastade stulit hela hans kostym utom slipsen och ett paraply. På paraplyet satt en lapp där det stod, "Jag hade en gång ett hus, men var är det nu" undertecknat V65-tippare. Efter den händelsen har Olovssons humör blivit mer och mer skiftande.

Iklädd slips o paraply

(forts fr föreg. sida)

EN REDAKTÖRS FUNDERINGAR....

-Bröderna Siames, muttrade Olovsson. Det var en av dom som förstörde min släps. Jag ska visa dom jag...

Hans ansikte var nu ännu rödare, det skiftade nästan lite i blått.

-Mot Kattuna, röt han. Nu ska vi göra upp med Siameserna.

Olovsson knöt sin högra näve.

LIVSFARLIGA

-Men, försökte Agneta.. De är ju livsfarliga!!! De är ju tränade samurajer ni har emot er. Det går ju aldrig förs-tår ni väl.

- Tyst kärri...

Mitt i meningen tystnade Olovsson plötsligt. Aha, tänkte jag. Nu får vi se hur mycket tåga det är i Olovsson. Det här såg ut att bli en så kallad kamp mellan könen. Frågan var om Olovsson hade mod nog att genomföra det han hade sagt, inför alla underordnade och inför mig. Skulle han visa sin manliga överlägsenhet och styrka genom att trotsa Agnetas order, och försöka ta tillbaka Gusten på egen hand. Eller skulle han ge vika för det svagare, men kanske listigare kvinnliga könet, som genom skönhet och charm försöker blidka honom. Även om Olovsson vet att det enda rätta är att ta lagen i egna händer, så kan Agneta med sin kvinnlighet föra honom bort från såna tankar med mycket enkla medel. T.ex, att genom ögonkontakt med honom visa att "Får inte jag som jag vill" så diskar

Olovsson hädanefter alltid efter maten, och från och med i morgon så sköter Olovsson städning, blomvattning, inköp och går ut med soporna, medan Agneta tar igen sig på det så kallade sofflocket.

Tänker Olovsson ta upp striden med Fru Olovsson

Med sådana, nästan regelvidriga metoder kan alltså kvinnan få Olovsson och hans manlighet på fall.

Klarar han nu att behålla sin hemlighet i oskadat skick så kommer han naturligtvis att bli en aktad och respekterad medborgare där han bor.

Men att Olovsson tystnade tydde på att hans manlighet hade försvunnit, och Agneta hade vunnit slaget om var skåpet skulle stå. Olovsson visste inte vad han skulle säga. Han stod och och tänkte "Vad har jag nu ställt till med". Agneta avbröt hans kländande.

- Varför ringer du inte upp Måns, och frågar om han vet nåt om det hela? Det var ju han som tog hit de där bröderna. Det såg jag på TV.

- På TV, javisst kära du, sa Olovsson underdånigt. Vi TN-redaktörer är nog

de enda som inte har tid med TV. Jobb från morgon till kväll. Olovsson ringde upp Måns på direkten.

- Hallå, är det Måns the Champ jag talar med?

- Jaa, svarade Måns i andra änden.

- Ja, hej det här är herr Olovsson från Trollens Nyheter. Det är så att min blivande tungviktskung Gusten, har blivit kidnappad av era s.k vänner, bröderna Siames, vet du nåt om det, Måns?

- Jahaja, sa Måns, jag väntade att du skulle ringa. Nädu, kidnappad har han då inte blivit, det kan jag säga direkt.

- Inte, skrek Olovsson så håret krullade sig på hans röda huvud. Var är han då?

- Här i Kattuna.

- I Kattuna. Men har dom inte tagit honom då? undrade Olovsson och vi andra som stod lutade över telefonen.

- Nejdå, sa Måns. Jag ska berätta hur det hela har gått till. Lugn bara. Det var så att Gusten ringde mig i förra veckan och undrade om jag inte kunde fixa ett jobb åt honom här i Kattuna. Han hade visst fått sparken från Wiskasfab-

(forts fr föreg. sida) ..EN REDAKTÖRS FUNDERINGAR..... AKT II

riken i Svanslöv. Det var närling med att han åt mer än dom kunde producera, så han ville prova på något nytt, så att säga. Jag kunde ju inte säga nej, så jag ordnade ett jobb som statist i min nya film. Jag vet ju att Gusten har medverkat som statist i andra sammanhang t.ex i matchen mot mig, du vet. Så jobbet var ju som klippt och skuret för honom. Men nu är det ju så att Gusten är en aning kraftigt byggd, så vi var tvugna att banta ner honom lite, för att få på han den rutiga kostym han skulle ha. Detta gick också Gusten med på. Så han tog taget till Kattuna, och vi träffades här i min lokal för att börja med bantningen. Men till min förvåning hade han rest hit utan att tala om för någon vad han skulle göra här, Han kanske skämdes för att han hade fått sparken, vad vet jag. Jag sa i alla fall åt honom att skriva till er och tala om att han var här och hälsade på osv. Men han var så dålig på att stava sa han, det var bäst att nån annan skrev. Så jag bad bröderna Siames att skriva. Men det skulle jag tydligen inte ha gjort. De är så inne i sina roller som gangsters, att de inte kan koppla bort dem ens i det privata livet. Men, men, så är det med stora skådespelare. De lever sig in i sina roller så mycket att de till slut är den dom spelar. För min del tycker jag att det var ett ganska oskyldigt brev, även om det kanske såg allvarligt

ut.

Den värsta biten av den här historien är faktiskt kvar. Hur ni ska kunna få på Gusten den här rutiga kostymen, utan att den spricker i sömmarna, och utan att skada Gusten självförtroende. Gusten har ju alltid levt efter parollen: "En stor katt reder sig själv". Om någon kom och sa att han var för tjock så kanske han slutar tro på sig själv. Det vore väl inte så bra för Trollsykisk boxning om Gusten också skulle lägga av. Han är ju alla fall en färgklick inom boxningen.

Passar kostymen??

-Får jag prata med Gusten, sa Olovsson.
 - Visst, han kommer här.
 - Är det Gusten?
 - Jaaa, stön... stön...
 - Hur är det med dig?
 - Joddå, bara bra... stön..
 - Vad du stönar, vad gör du?
 - Jag försöker komma i den här rutiga kostymen, och det är inte det lättaste ska du veta. Man får offra mycket när man ska försöka vara lite kulturell. Det ser faktiskt ut som om jag får banta några hekto. Jag får väl dra ner lite på maten, men vad gör det, allt för konsten. Å andra sidan har jag ju

inte fått de vanliga ransonerna hemma heller, i alla fall inte de senaste månaderna. Det kanske beror på att både du och matte har börjat studera, och så mycket vet man ju att en students ekonomi alltid är skral. Men mej gjorde det inget, det jag inte fick hemma tog jag igen på jobbet. Det var bara det att all Wiskas som producerades aldrig kom längre än till mitt provningsrum. Så alla landets katter fick nöja sig med Pussi och Kitekatt och annan skräpmat. Det vart ju ett jamande och gnällande utan like i de Trollsykiska katterhemmen, så till slut krävde de att jag skulle sluta som provsmakare. Jag fick gå direkt, slutlönen fick jag i handen. Det var inte roligt efter alla dessa år på fabriken.

-Jag visste ju inte vad jag skulle ta mig till. Jag kunde ju inte gå hem till er och säga att jag fick sluta på jobbet för att jag åt för mycket. Då skulle väl ni bli oroliga, och undra om jag fick för lite mat hemma eller om det var nåt annat fel i min uppfostran. Kanske skulle du ringa upp Lennartsson och be om löneförhöjning för att klara ekonomin när jag hade fått sparken. Och det vore ju ett allvarligt misstag, jag vet ju hur känslig Lennartsson är när det gäller löneförhöjningar.

Så istället för att oroa er, ringde jag upp Måns för att höra om han hade nåt jobb att erbjuda

forts nästa sida

(forts från föreg. sida)

En redaktörs.....

da. Och det hade han ju som tur var. Om det inte vore för de här galna bröderna Siames så skulle ju allt vara frid och fröjd, eller hur??

- Ja, men vi var lite oroliga ett tag, sa Olovsson.

VI ANDRA SOM STOD RUNT TELEFONEN NICKADE INSTÄMMADE.....

- Jag förstår det, men jag är snart hemma igen. Det tar nog ungefär en tre veckor innan jag är hemma, och då får ni se en helt annan Gusten. En smidig, vältränad yngling i sina bästa år. På väg mot tungviktstronen och kanske mot en Oscar-nominering för bästa manliga statist, vem vet, avslutade Gusten. Troligtvis med glimten i ögat.

- Hej då, Gusten, vi syns om tre veckor, sa Olovsson och lade på luren.

- Detta var nog en av de jobbigaste dagarna i mitt liv, stönade Olovsson och sjönk ihop på en stol. Hädanefter får du nog göra dina reportage utan mig, jag ska nog enbart ägna mig åt

att koka kaffe och konstruera korsord i fortsättningen. Eller ska man kanske göra som Lennartsson, börja knyppla? Näe, det här med att vara journalist, det är för påfrestande för kroppen. Olovsson såg helt färdig ut där han satt.

Och visst har han rätt, att vara journalist är inte en dans på rosor som så många tror. Långa dagar och dåligt betalt. Men, men, sånt är livet. Några måste offra sig för att alla ska få del av nyheterna, även om det tar emot ibland.

I MORGON, EN NY DAG, NYA PÅFRESTNINGAR, NYA REPORTAGE, NYA MÄNNISKOR, MEN SAMMA LÖN. SÅDAN ÄR VÅR LOTT.....

Slut som journalist!?

SLUT

KLAGOMUREN

I 1985 års Trollens Nyheter står följande påstående, jag citerar:

"Ivarsson vann nämligen förra årets tävling. Det var dessutom första gången som Sven tog hem en seger i detta prestigefyllda mästerskap", slut citat.

VAD MENAS MED DETTA?

I en tidning som Trollens Nyheter kan man väl ha rätt att vänta sig korrekta uppgifter, särskilt som man varje år lämnar in icke ringa bidrag till densamma. Låt mig därför få påpeka att undertecknad faktiskt tagit hem segern i denna tävling vid inte mindre än fyra tillfällen, nämligen 1974, 1976, 1984 samt 1986. Jag innehar således vandringspriset. Detta vandringspris instiftades för övrigt av undertecknad 1977 och erövrades första gången av Jerker Algotsson. Priset bestod då av en keramikvas i form av en vacker amfora i forngrekisk stil, inköpt på Koppra i Enånger. Denna vas blev dock enligt uppgift krossad av någon som sedermera lär ha avancerat till tidningsredaktör via en förberedande karriär inom tvålbranschen.

Priset vid de två första segrarna (74 och 76) utgjordes för övrigt av 1974, ett vackert ordensband och 1976 en vacker medalj, båda skapade av Trollsykiens egen textilkonstnärinna, Anna Kr-

istinassdotter, även kallad Dammtussen.

Så var det med det, rätt skall vara rätt. Jag säger som jag alltid har sagt:

- Annat var det på gamle redaktörns tid!!

Sven Ivarsson

SVAR DIREKT av ch. red. Vi betvivlar inte Ivarssons uppgifter om vinnna segrar i Stormästerskapet. Red. har förgäves sökt efter arkiverade uppgifter hos f.d ch. red Algotsson, men inte funnit något som kunde liknas vid arkiv. Dessutom kan inte red. beskyllas för att inte veta att Ivarsson skulle vinna 86 års tävling. Första TN med ny ledning kom nämligen ut 85.

(forts från föreg. sida)

ADE PÅ DE GODA TALLSKOTTEN. DET SOM MEST HADE RETAT VALTHER VAR ATT GRETCHEN VAR SÅ MÄRKVÄRDIG ATT HON HADE MÅLAT KLÖVARNA MED NAGEL-LACK.

DEN MYSKDOFTANDE VALTHER SA ADJÖ TILL SIN TRÄFF OCH BEGAV SIG HEMÅT I FÖRVISSNINGEN ATT DET NOG SKULLE DRÖJA NÅGON VECKA INNAN HAN BLEV FÖRÄLSKAD IGEN.

SLUT

Här nedan ser ni lösningen på årets korsord, konstruerat av vår egen Skåne-bo, Bearnie Olovsson.

MÄSTERSKAPEN

Årets Stor-mästerskap i Trollsykien arrangerades av Nils Holgersson. Frågorna handlade mest om olika saker som har varit omskrivna i Trollens Nyheter genom åren. Den som kunde mest om detta var Sven Ivarsson, som sedermera kom att vinna 1986 års tävling, vilket han även har påpekat på annan plats i tidningen.

Medelmästerskapet hölls under ledning av Bernie Olovsson, som senare emigrerade till Skåne. Han tyckte att de tävlande borde aktiveras, därför skickade han ut dem i skogen iförda pannlampor och karta. Den som klarade sig bäst var Hans Gunnarsson.....

STAKET-TÄVLING FÖR ALLA

Eftersom nidingar varit framme och raserat Murklans fina FASTBANDHAGE, har hon vänt sig till TN för att få in förslag på ett nytt staket runt ägorerna. Vi har därför utlyst denna tävling. Ni som har förslag skall skicka in den till redaktionen, för vidare befordran till den expertpanel Murklan har anlitat. Vinnaren kommer att få äran att själv installera staketet. Fatta alltså pennan, och skicka en komplett staketritning till TN:s redaktion. Märk kuvertet, för det gör inte vi. LYCKA TILL!!!

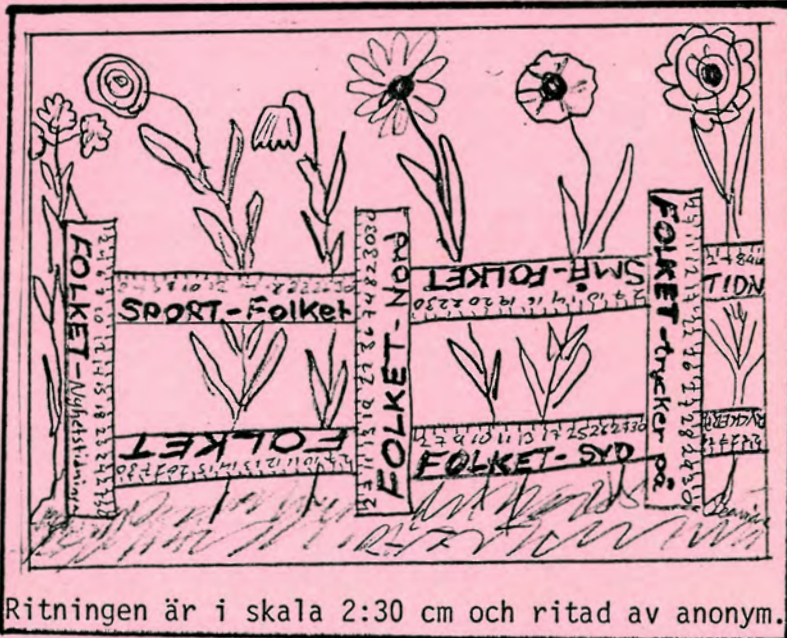
Nedan presenterar vi de två förslag som redan här kommit in till redaktionen.

FÖRSLAG 1: Jag tycker inte Murklan ska ha något staket överhuvudtaget. Det skymmer bara sikten. Då kan hon och Ulf Lundell sitta på gräsmattan och sjunga "Vi trivs bäst i öppna landskap" tillsammans.

Eslövsolov

FÖRSLAG 2: Varför inte göra en insamling i släkten av alla dom FOLKET-linjaler som både jag och tidningen misstänker finns där. Det skulle nog räcka med att få in en tredjedel av alla dom linjaler Algotsson delat ut under åren, för att få ihop till ett staket. Se bifogad ritning.

Anonym, men det slutar på Östlund

Ritningen är i skala 2:30 cm och ritad av anonym.

PÅ DEN PLATSEN SKULLE DET HA KUNNAT VARA EN ANNONS. MEN DET HAR VARIT VÄLDIGT DÄLIGT MED ANNONSMATERIAL I ÅR. DÄRFÖR BLIR DET BARA EN ANNONSERING OM ATT ANNONSER GÄRNA FÅR LÄNNAS IN TILL TRYCKERIET FÖR PUBLICERING. KOM IGEN TILL NÄSTA ÅR!!

HEJ ALLA TROLLSYKIER!

Eslöv 861204

Här kommer en lägesrapport från Sveriges "undre värld", nämligen SKÅNE. Efter att ha bott här i tre månader trivs vi fortfarande mycket bra. Det borde ju nu inte vara så svårt att trivas här, vi bor i ett härligt och vackert landskap (alla "Nordbor" till trots) går i en bra skola, har en bra lägenhet och vi trivs inte minst med varandra och våra mysiga husdjur.

Att börja studera igen kändes lite pirrigt och nervöst dom första stapplande dagarna. Skulle jag klara av detta efter mina sex år på "Sunlight", eller kanske min hjärna redan var föråldrad och inte ville ha något nytt material att arbeta med?

Hur skulle klasskamraterna vara, och lärarna?? osv.

Redan första dagen förstod jag att de flesta som kommit in på Socialhögskolan här i Lund är vanliga, hyggliga människor som man knappast behöver frukta.

De första dagarna gick jag till skolan med darrande ben och svett-drypande händer. Min stora fasa var andra dagens presentation av oss själva. Usch, för att behöva berätta om mig själv inför alla dessa 35 okända människorna. De flesta verkade dessutom ha varit med om många olika intressanta saker i sitt liv.

Jag tänkte för mig själv, "vad ska jag säga, som "inget" varit med om". Men när det blev min tur (sist av 35) var tiden knapp och alla andras öron trötta, så jag kunde snabbt och lätt klara av det hela utan att säga särskilt mycket.

Nu går jag med två stabila ben till skolan och handsvetten har för länge sedan torkat. Jag trivs med mina nya klasskamrater, som är av mången skiftande slag. Studierna har inte varit speciellt krävande hittills, men efter Jul blir det hårdare tag har jag hört ryktas i korridorerna. Min hjärna är fortfarande användbar (åtminstone ibland) och det är härligt att använda den igen (har legat i träda alltför länge).

Nu är Julen snart här och då skall hela familjen Olovsson bege sig norrut, närmare bestämt till mitt kära Södermanland. Hur bra och mysigt SKÅNE än är, så är det där mina rötter finns.

Jag önskar er alla en riktigt GOD JUL!!!!

AGNETA OLOVSSON

XS

En av vår tids Största

Som vanligt vid varje Trollsykienträffs avslutande kommer president Ivaros närmaste man, Sven Ivarsson, fram med en dikt som saknar motstycke bland efterkrigstidens diktarpersonligheter. (Det gäller att bre på här, så att jag kommer på god fot med Ivar-

sson igen. Han skällde ju på mig i ett brev publicerat på "Klagomursidan".ch.reds anm.) Årets avslutning blev inget undantag. Dikten publiceras i sin helhet här nedan.
LÄS OCH NJUT!

Sommarvecka - Träffvecka

Soliga leenden

Några nya ansikten?

Invigningskaffe

Dom blir äldre ser jag - syskonen

Där är det visst en ny parvel?

Jasså, är det er nya det här!

lik pappa tror jag

Morgonkaffe - Grötlunk

Styrbord - är det höger eller vänster?

Bocciafinal, vem är närmast
röd eller grön?

Femkamp, renskiljning framför torrdass
och bollar i hink på tallmon

- Nu tar vi ett bad -

Fisketävling i kvällningen

spända stirrar vi på flötet där
det guppar i dammens solglittrande vatten

Invägning - Bortförklaringar

Medel - och Stormästerskap

Nattorientering och kluriga frågor

Vem - Vad - Var och När?

Allt ska man tydligen veta

Fotbollsturnering!

Svett och blåmärken

Mål, frispark - domartabbe

Seger och - prisutdelning

Träningsvärk!

Hälsingeskrönor till vackra bilder

av vacker gosse i lånad Bergsjödräk

Är det nån som har

en korvbit och en kortlek

Sista dagen - packning

städning och hörnskrapsfrukost

Avslutningskaffe

Vilken väg åker ni?

Ses vi på Stranna nåt i sommar?

- Om inte annat så ses

vi ju nästa år igen, eller hur?

SVEN IVARSSON